

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 32

jeseň 2016

**prišiel,
aby prebýval**

A photograph of a pond in autumn. The water is dark and still, reflecting the surrounding trees and foliage. In the foreground, a tree branch with bright yellow and orange leaves hangs over the water. The reflection of this branch and the surrounding greenery is clearly visible in the water. The overall atmosphere is peaceful and contemplative.

***Ale keď príde on,
ten Duch pravdy,
uvedie vás do každej
pravdy;***

Ján 16:13

Ježišu náš, základ si spásy

Ježišu náš, základ si spásy,
života zdroj večného sám:
prv ako Boh stvoril svet krásny,
predurčil Ťa k záchrane nám

Zbor:

*Z duše Ti znie vďačný tón chvál,
že si si aj mňa zamiloval:
z neba v zem bied z lásky si šiel
a za môj hriech na kríži mrel.*

Z ľútosti k nám, z nesmiernej lásky
dal si sa sám do ľudských rúk,
na seba vzal Boží trest ťažký,
spasil nás tak od večných múk.

Zbor:

Z hrobu si vstal, večne si živý –
Otec Ti dal na nebi trón.
Kráľ si náš, Pán, činiaci divy,
Veľkňaz, čo náš počuje ston.

Zbor:

Spevník *Duchovné piesne*, Nitra 1987, pieseň č. 80.

Publikované s láskavým súhlasom zostavovateľa spevníka.

obsah

Ježišu náš, základ si spásy.....	1	Je každý veriaci pokrstený
Nesúďte	2	vo Svätom Duchu? .....
Krst Svätým Duchom	5	Iné učenia o krste vo Svätom Duchu..
Dar Svätého Ducha.....	12	Efezskému zboru.....
Účel a dôsledky krstu		Víno je vzácnejšie ako voda.....
vo Svätom Duchu	18	Podakovanie.....
		23
		31
		37
		42
		44

Nesúd'te

Nesúd'te, aby ste neboli súdení; Lebo akým súdom súdite, takým budete súdení; a akou mierou meriate, takou vám bude tiež odmerané. A prečo vidíš íverko v oku svojho brata a brvna vo vlastnom oku nepozoruješ? Alebo ako povieš svojmu bratovi: Daj, nech vyberiem íverko z tvojho oka, keď hľa, brvno je v tvojom vlastnom oku? Pokrytče, najprv vyber brvno zo svojho oka a potom prezrieš, aby si vyňal íverko z oka svojho brata.“

Matúš 7:1-5

V tomto článku sa dostávame k novému pohľadu, novej kapitole o rozprave Pána Ježiša bežne známej ako Kázeň na hore. V predchádzajúcej kapitole Matúšovho evanjelia Ježiš hovorí o vzťahu človeka s Bohom, zatiaľ čo teraz presúva uvažovanie na vzťah človeka k jeho blíznym.

Začína vyhlásením, ktoré býva často nesprávne pochopené, a to: „*Nesúd'te, aby ste neboli súdení.*“ Veľa ľudí sa teraz týchto slov chytí a bude tvrdiť, že každý druh negatívnej kritiky je neprijateľný. Tento výraz sa tiež často používa pri požiadavke a výzve na úplnú toleranciu voči každému človeku a každej jeho činnosti. S takýmto výkladom tohto textu však vzniká veľký problém. Vidíme, že Písmo často učí, že by sme mali rozsudzovať. Uvedme len dva príklady. V kapitole 7, verši 24 Jánovho evanjelia, Ježiš hovorí: „*Nesúd'te podľa zovňajška, ale súd'te spravodlivý súd!*“. Pri tej príležitosti Ježiš varuje ľudí pred vytváraním povrchných súdov, ale nehovorí: „*Nesúd'te vôbec!*“, ale vyzýva „*Súd'te spravodlivý súd!*“. Následne apoštol Pavol vo svojom prvom liste kresťanom do Korintu píše: „*Lebo čože je mne do toho, aby som mal súdiť aj tých, ktorí sú vonku?! Či vy nesúdite tých, ktorí sú vnútri?*“ (1. Korintským 5:12; poznámka: vo

vnútri cirkvi). V týchto pasážach sme sa dočítali, že kresťania by v niektorých prípadoch práveže mali vynášať úsudky a rozsudzovať.

Z kontextu dnešnej pasáže je zrejmé, že slová „*Nesúd'te, aby ste neboli súdení*“ nemôžu znamenať zákaz všetkých úsudkov a názorov. V skutočnosti vo verši 6 tejto kapitoly listu Korintským Ježiš hovorí: „*Nedávajte svätého psom, ani nehádzte svojich periel pred svine.*“ (Matúš 7:6) Ale ako sa môžeme vyhnúť dávaniu svätého psom a hádzaniu periel sviniam, ak najprv neusúdime o niektorých ľuďoch, že sú to psi alebo svine?! Ďalej v tej istej kapitole (presnejšie vo verši 15) Ježiš hovorí: „*Vystríhajte sa falošných prorokov.*“ (Matúš 7:15). Opäť platí, že určité množstvo úsudku a rozlišovania/roznávania je nevyhnutne potrebné, aby bolo možné rozpoznať, kto spadá do kategórie falošných prorokov. Takže je jasné, že Ježiš nezakazoval všetky formy usudzovania. V opačnom prípade hriech nikdy nebude pokarhaný a zlo by sa rozšírilo aj dovnútra vyznávajúcich, živých cirkví. Nie, Ježiš nehovorí proti všetkým formám objektívneho hodnotenia; kresťan potrebuje mať schopnosť rozlišovania medzi správnym a nesprávnym, medzi

dobrom a zlom. Musíme byť schopní rozoznať stav, keď človek urobí chybu a podniknúť potrebné kroky na nápravu situácie. To má zásadný význam v kontexte zboru, cirkvi, pretože ako inak by sme mohli zabrániť herézam a hriechnym praktikám, ktoré vchádzajú a ničia miestne zbory? To znamená, že potrebujeme rozvíjať schopnosť rozumného, rozvážneho uvažovania.

O čom sa Ježiš presne zmieňuje, keď hovorí „*Nesúďte*“? Ježiš tým myslí to, že nesmieme mať odsudzujúceho ducha/myseľ a tendenciu vždy hľadať chybu v druhých; tendenciu byť vždy negatívny a kritický. To znamená, že musíme mať schopnosť rozumného, rozvážneho uvažovania a zároveň sa vyhnúť odsudzovaniu druhých. Ježiš ďalej pokračuje vysvetlením, prečo je odsudzujúci duch natoľko zlý. Obraz, ktorý Ježiš predkladá, pôsobí trochu nezmyselne (priam absurdne), ale vyjadruje veľmi jasne, prečo je odsudzujúci duch veľmi zlý a nezmyselný. Človek je v tejto pasáži opísaný ako niekto, kto sa snaží odstrániť triesku z oka druhého človeka – to je vskutku veľmi chúlостivá a citlivá operácia. Problém je v tom, že zatiaľ čo si človek myslí, že vidí dosť dobre, aby mohol odstrániť triesku, v skutočnosti má brvno vo svojom vlastnom oku! Inými slovami, hľadač chýb, ktorý si myslí, že je dostatočne spravodlivý na vybratie drobnej smietky z oka inej osoby, sa nachádza v oveľa horšom stave, než je človek, ktorému chce pomôcť. Len si predstavte slepého lekára, ktorý sa snaží vykonať háklivú operáciu niečieho oka! Ježiš používa na označenie ľudí, ktorí sa správajú takto, slovo *pokrytci*.

Pokrytec je niekto, kto sa považuje za spravodlivého a kto kritizuje ostatných ľudí za veci a činnosti, ktoré sám robí. Teraz ide o to, že pokrytec primárne nie je znepokojený hriechmi, ktorých sa dopúšťa druhá osoba; keby bol, musel by ich vidieť aj sám na sebe – zatiaľ čo v skutočnosti je k vlastným chybám slepý. Nie, on má väčší záujem na nájdení viny, hriechu na druhom človeku tak, aby sa mohol cítiť nadradene a povýšene. No Ježiš takýmto ľuďom hovorí, že najprv musia odstrániť brvno zo svojich vlastných očí a až potom budú môcť odstrániť triesku z oka druhej osoby.

Čo to znamená v praxi? Znamená to byť úprimný k Bohu a k sebe samému. Znamená to pokoriť sa, ponížiť samých seba pred Hospodinom, vyznávať pred ním svoje hriechy a prosiť ho, aby bol k nám milosrdný a odpustil nám naše hriechy. Len niekto, kto bol pokorený a zlomený takýmto spôsobom, bude schopný pomáhať druhým. Nebude voči druhým cítiť nadradenosť, pretože bude poznať hriechnosť svojho vlastného srdca a zároveň to, že je to len Božia milosť, vďaka ktorej sám našiel odpustenie.

Teraz musíme zdôrazniť, že tieto slová boli adresované predovšetkým a v prvom rade veriaci, ktorí prijali spasenie skrze skúsenosť obrátenia. Títo ľudia dostali uistenie Písmom, že dostali večný život a že ich nikto nebude môcť vytrhnúť z Pánových rúk. Drahý čitateľ, pokiaľ je to aj tvoj prípad, potom ti nemusia byť jasné slová, ktoré Ježiš používa vo verši 2: „*Lebo akým súdom súdite, takým budete súdení; a akou mierou meriate, takou vám bude tiež odmerané*“ (doslovné: *Rovnakým spôsobom, akým súdite ostatných, budete sami*

súdení a akou mierou meriate, takou vám bude tiež namerané.) Čo to znamená? Nuž, veľmi stručne: Z Božieho slova sa dozvedáme, že Boh naozaj súdi svoje deti. Niekedy tak koná cez ochorenia a utrpenia, ktoré dopustí, alebo dokonca predčasnú smrť (ako v prípade, ktorý sa stal v Korinte na konci 11. kapitoly Pavlovho prvého listu). Rozsudok bude po smrti patriť aj veriacim – budú súdení v súlade s tým, ako posudzovali ostatných v priebehu svojho života. To však nie je rozsudok, ktorý má rozhodnúť, či niekto pôjde do neba, alebo do pekla. Bude to rozhodnutie dotýkajúce sa večného života v sláve.

Nemôžeme ale uzavrieť túto úvahu bez príhovoru k tým čitateľom, ktorí ešte nezažili skúsenosť obrátenia. Biblia prehlasuje, že príchod k súdnemu dňu bez toho, aby niekomu boli odpustené všetky hriechy, znamená večné zatratenie v pekle. Len čo prekročíte prah

smrti, neexistuje žiadna šanca čokoľvek zmeniť – váš osud je spečatený. Takže je veľmi naliehavé, aby ste sa zaoberali touto otázkou teraz, skôr než bude príliš neskoro! Čo musíte urobiť? Najprv musíte prestať porovnávať samých seba s ostatnými a predstavovať si, že ostatní ľudia sú horší, než ste vy. Je to Boh, ktorý vás bude súdiť v daný deň, a on bude súdiť podľa svojich absolútnych, dokonalých a zvrchovaných štandardov. Existuje len jeden spôsob úniku – hľadieť na Krista, ktorý zomrel na kríži, aby hriešnici ako ja alebo vy mohli byť zachránení a spasení. Bol súdený na kríži na základe odsudzujúceho rozsudku, ktorý si zaslúžime my všetci. Dôverou v neho a v jeho obeť samotnú môžete získať večný život a nikdy nezažijete odsúdenie. Nech ste ktokoľvek a kdekoľvek, vložte svoju nádej v Pána Ježiša Krista ešte dnes.

Michael Steedman

Krst Svätým Duchom

Čo Písmo učí o krstoch

Ján krstil vodou, ale vy budete pokrstení Svätým Duchom už o nie mnoho dní.

Skutky 1:5

Krst Svätým Duchom je v poradí druhý krst, o ktorom sa v Novom zákone hovorí. Ako prvý ho spomína Ján Krstiteľ. Keď sa ho farizeji a saduceji pýtali, kto je on, odpovedal im: „A ja som ho neznal, ale ten, ktorý ma poslal krstiť vodou, ten mi povedal: Na koho uvidíš zostupovať Ducha, a že zostáva na ňom, to je ten, ktorý krstí Svätým Duchom“ (Ján 1:33); „Ja som vás pokrstil vodou, ale on vás bude krstiť Svätým Duchom“ (Marek 1:8). Paralelné pasáže sú Lukáš 3:16 a Matúš 3:11. Hovorí o ňom aj Pán Ježiš Kristus zhromaždeným apoštolom pred svojím nanebovzatím (Skutky 1:4-5).

Považujem za užitočné pripomenúť doslovný (základný) a prenesený (metaforický) význam slova *pokrstiť* (*krstiť*, *krst*). Týmto sme sa zaoberali v článku *Čo Písmo učí o krstoch – úvod* (Solás číslo 30, jar 2016, str. 19-25). Jeho doslovný význam je *ponoriť*; *spôsobiť*, *aby niečo bolo do niečoho ponorené*. Metaforický význam je *zjednotiť*; *stotožniť niekoho/niečo s niekým/niečím*. Rovnako sme v citovanom článku uviedli, že slovo *pokrstiť* (*ponoriť*) súvisí so zmenou identity toho, čo je *pokrstené* (*ponorené*), nech by príčina bola akákoľvek. Toto majme na pamäti aj v tejto štúdii o krste vo Svätom Duchu.

Pritom znovu ešte pripomenieme aj to, na čo upozorňujú biblickí učitelia a vykladači Písma^A, a to je, že v gréckom Novom zákone sa so slovesom *baptizó* (*baptó*), ktoré je v slovenských (a českých) prekladoch nahradené slovesom *krstiť* (*krťtí*), spájajú len dve predložky. Jedna predložka znamená „v (vo)“ (gr. *en*) a druhá „do“ alebo „k (ku)“ (gr. *eis*). V žiadnej inej väzbe sa sloveso, ktoré je

preložené (či nahradené) slovesom *krstiť*, v originálnom gréckom texte nevy-skytuje. Preto použitie iných väzieb, ako je to aj v slovenských (alebo českých) prekladoch, je biblistami považované za nešťastné, lebo zahmlieva učenie pôvodného gréckeho textu. Rovnako za taký je považovaný aj preklad bez predložky (v siedmom páde; „krst Svätým Duchom“). Preto aj všade v tomto článku, kde je reč o *krste Svätým Duchom*, treba tento výraz chápať ako *krst vo Svätom Duchu* – čiže v doslovnom znení „*ponorenie do Svätého Ducha*“.

Pre lepšiu zrozumiteľnosť a konzistentnosť článku so slovenskými prekladmi na niektorých miestach používame text tak, ako je uvedený v príslušnom slovenskom preklade Písma – tak je tomu aj v nadpise článku a tam citovanom verši. Na iných miestach zase uvádzame text príslušného verša v upravenej podobe s predložkou podľa gréckeho textu, teda „v(vo)“ (gr. *en*) alebo „do/k(ku)“ (gr. *eis*) a podstatným menom v príslušnom páde.

Takto upravené verše budú označené značkou „- u“.

Uvedieme príklad takéhoto verša Nového zákona, v ktorom slovo *krstiť* (*pokrstiť*), použité v spojení so Svätým Duchom, bude uvedené (zapísané) s predložkami „v(vo)“ alebo „do/k(ku)“:

„*Ja som vás pokrstil vo (gr. en) vode, ale on vás bude krstiť vo (gr. en) Svätom Duchu*“ (Marek 1:8 – u).

Ďalšie verše, v ktorých sa priamo spomína krst v Svätom Duchu, sú tieto: Matúš 3:11; Lukáš 3:16; Ján 1:33; Skutky 1:5; Skutky 11:16. Vo všetkých sa sloveso *krstiť* (*pokrstiť*) v pôvodnom gréckom texte spája len s predložkou „v(vo)“ (gr. en)^B. Prosím čitateľa o pozorné štúdium a porovnanie upravených veršov so svojím prekladom:

„*Ja vás krstím vo (gr. en) vode k (gr. eis) pokániu*; ale ten ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja, ktorého obuv nosiť nie som hoden – ten vás bude *krstiť vo (gr. en) Svätom Duchu a ohni*.“ (Matúš 3:11 – u).

„*Ja vás krstím vodou, ale ide mocnejší odo mňa, ktorému nie som hoden rozviazať remienok na jeho obuvi; ten vás bude krstiť vo (gr. en) Svätom Duchu a ohni*.“ (Lukáš 3:16 – u).

„*A ja som ho neznal, ale ten, ktorý ma poslal krstiť vo (gr. en) vode, ten mi povedal: Na koho uvidíš zostupovať Ducha, a že zostáva na ňom, to je ten, ktorý krstí vo (gr. en) Svätom Duchu*.“ (Ján 1:33 – u).

„*totiž že Ján krstil vodou (ponáral do vody), ale vy budete pokrstení (ponorení) vo (gr. en) Svätom Duchu*.“ (Skutky 1:5 – u).

„a rozepamätal som sa na slovo Pánovo, ako hovoril: Ján krstil vodou (*ponáral do vody*), ale vy budete *pokrstení (ponorení) vo (gr. en) Svätom Duchu*.“ (Skutky 11:16 – u).

Zvláštnu pozornosť venujeme veršu 1. Korintským 12:13, a to jeho druhej časti:

Pôvodný verš: „*Ved' aj my všetci v jednom Duchu sme boli pokrstení v jedno telo, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom*.“ (1. Korintským 12:13, evanjelický preklad).

Upravený verš: „*Ved' aj my všetci v jednom Duchu sme boli pokrstení k (gr. eis) jednému telu [vo význame pripojení k jednému telu ako konečnému cieľu], či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom*“ [vo význame „(všetci) jedného (toho istého) Ducha sme boli dostali piť“] (1. Korintským 12:13 – u, evanjelický preklad).

Zdôrazníme, že v druhej časti tohto verša („... a všetci sme boli napojení jedným Duchom“) slovo *napojení* neznamena *naviazaní, pripojení, spojení* alebo *zapojení*, ako sa toto slovo v tomto spojení (*napojení jedným Duchom*) často chápe (čo evokuje aj Roháčkov preklad), ale znamená *napiť sa, naplniť sa pitím* alebo *dostali sme vypiť*, alebo *boli sme privedení k tomu, že sme sa napili*^C. Aj tu je, ako ukážeme ďalej, o krste vo Svätom Duchu hovorené, ale metaforicky.

Sloveso *piť* v tejto pasáži spojené so Svätým Duchom súvisí s tým, čo hovoril Pán Ježiš: „*Potom v posledný, v ten veľký*

deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije! Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra. Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho. Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený.“ (Ján 7:37-39). Pán Ježiš v tomto verši hovorí, že veriaci majú dostať *dar Svätého Ducha* (v zmysle dostať do daru samotného Svätého Ducha) spôsobom, ktorý je podobný pitiu vody. Táto pasáž je kľúčová okrem iného aj v tom, že vysvetľuje, že dostať dar Svätého Ducha je to isté ako byť pokrstený vo Svätom Duchu.

Môžeme preto na základe predchádzajúcich citovaných miest Písma povedať, že z hľadiska doslovného významu slova *krstiť* (*pokrstiť*) pri tomto krste ide o „ponorenie do Svätého Ducha“. Takže byť *pokrstený* vo Svätom Duchu znamená byť úplne Svätým Duchom *presiaknutý, nasýtený, naplnený*, alebo môžeme použiť aj ďalšie synonymické výrazy, ktoré sa v Písme v súvislosti s touto udalosťou nachádzajú. Ján Krstiteľ ponáral do vody tých, ktorí činili pokánie, na znak toho, že vyznávali svoju hriechnosť, odvrátili sa od svojich zlých skutkov a rozhodli sa žiť život nesenia

ovocia pokánia, život v spravodlivosti podľa zákona. Poznáme to z toho, že rôzne skupiny tých, ktorí k Jánovi prichádzali, sa ho pýtali, ako majú žiť a čo majú robiť (Lukáš 3:10-14). Jánovmu krstu ľudí vo vode niečo predchádzalo. Ján od nich požadoval pokánie, vyznávanie hriechov – a až potom ich pokrstil na znak činenia pokánia a odpustenia hriechov a požadoval od nich viditeľnú zmenu spôsobu života a nesenie ovocia hodného pokánia (Matúš 3:8 a Lukáš 3:10-14). Ako pri Jánovom krste, tak aj pri všetkých ďalších krstoch vlastnému aktu krstu (ponoreniu) niečo predchádza. Čo predchádza udalosti *krstu vo Svätom Duchu*, k akej zmene (zmene identity) došlo u toho, kto je pokrstený týmto krstom?

Udalosti krstu vo Svätom Duchu predchádza uverenie evanjeliu ukrižovaného a vzkrieseného Krista (Galatským 3:2, 3:5 a 3:14). U toho, kto je pokrstený vo Svätom Duchu, dochádza k nasledovnej zmene identity: Boží nepriateľ sa stáva Božím dieťaťom (1. Ján 3:1 spolu s Rímskym 5:5), starý človek sa stáva novým stvorením (2. Korintským 5:17), ten, kto bol v tele, sa stáva tým, kto je v Duchu (Rímskym 8:9 – viac v ďalšom článku).

Sústredíme sa teraz na „mechanizmus“ *krstu vo Svätom Duchu*, na hľadanie odpovedí na otázky: *Ako sa tento krst uskutočňuje alebo prebieha (ako k tomuto krstu dochádza)? Čo sa týmto krstom udeje? a Kto tento krst uskutočňuje? Hľadať a nájsť odpovede na tieto otázky bude znamenať porozumieť krstu Svätým Duchom (krstu vo Svätom Duchu) a odlíšiť ho od ostatných typov biblických krstov.*

Kto krstí vo Svätom Duchu?

Toto je v tejto téme to najjednoduchšie. Odpoveď je uvedená priamo v Písme a je daná Jánom Krstiteľom: „*odpovedal Ján všetkým a riekol: Ja vás krstím vodou, ale ide mocnejší odo mňa...; ten [Ježiš Kristus] vás bude krstiť Svätým Duchom (vo Svätom Duchu)...*“ (Lukáš 3:16; Matúš 3:11). Tam, kde vo verši Lukáš 3:16 stojí slovo *krstím*, resp. *krstiť*, v oboch prípadoch v gréckom texte stojí slovo *baptizó*. V oboch prípadoch, ako pri Jánovom krste, tak aj pri krste vo Svätom Duchu, išlo a ide z „technického hľadiska“ o ten istý proces a tým je *ponorenie v (vo)/do...* (ponorenie do vody, resp. do Svätého Ducha) alebo *spôsobiť*, *aby uverivší boli ponorení vo Svätom Duchu* (trvalý stav). Je to Pán Ježiš Kristus, ktorý *krstí Svätým Duchom (ponára do Svätého Ducha)*. To je výpoveď Písma a dôležitá skutočnosť, ktorú si potrebujeme zapamätať a nemusíme sa jej báť. To bude náš oporný bod v štúdiu krstu vo Svätom Duchu. V tomto zmysle analogicky ku krstu *k pokániu* môžeme povedať, že Ježiš Kristus je *Krstiteľ, Krstiteľ vo Svätom Duchu (ponára do Svätého Ducha)*. Oporu pre túto odpoveď máme aj v 2. kapitole Skutkov (hlavne verš 33).

Ako ku krstu vo Svätom Duchu dochádza?

Toto je už ťažšia otázka ako tá predchádzajúca. Pokúsime sa na ňu odpovedať v rámci toho, čo umožňuje a dovoľuje Písmo. Sústredíme sa pritom predovšetkým na knihu Skutkov a jej 1. a 2. kapitolu.

Tento krst, *ponorenie do Svätého Ducha*, je Božie dielo. Človek sám priamo o tomto krste (*ponorení*) vo Svätého Ducha nerozhoduje a často si ani neuvedomuje (aspoň nie hneď), že k takémuto niečomu došlo. Je to Božie dielo, ktoré Boh (Ježiš Kristus) koná *s tými* alebo *v tých*, ktorí uverili evanjeliu Ježiša Krista (Matúš 3:11; Marek 1:8; Ján 7:37-39; Skutky 2:33): „*Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho*“ (Ján 7:39).

Pán Ježiš pri svojom odchode k Otcovi svojim apoštolom povedal, že budú „*po-krstení Svätým Duchom už o nie mnoho dní*“ (Skutky 1:5). Ak by sme tento verš chceli vyložiť a prerozprávať, mohol by znieť takto: „*vy budete ponorení do Svätého Ducha tak, aby vo vás trvale prebýval*“ (Skutky 1:5 a Ján 14:17). Na deň Letníc došlo v Jeruzaleme k dobre známej udalosti s tými asi 120 učeníkmi, ktorí jednomyselne prebývali spolu – zrazu boli *naplnení Svätým Duchom* (Skutky 2:4). Všetci, ktorí ich videli a počuli, žasli. Vtedy Peter vstal a vysvetľoval tam prítomným, čo sa vlastne stalo. Peter pripomenul Joelovo proroctvo a vysvetlil, že došlo k *vyliatiu Svätého Ducha* tak, ako to predpovedal Joel (Skutky 2:16-18). Pre nás sú teraz dôležité verše 32 a 33: „*Toho istého Ježiša vzkriesil Boh, čoho sme my všetci svedkami. Vyvýšený súc teda pravícou Božou a dostanúc zaslúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo*

vy teraz vidíte a čujete.“ Na Letnice bol Pánom Ježišom Kristom vyliaty Svätý Duch a naplnil učeníkov^D. Podobne to bolo aj v Kornéliovom dome – Svätý Duch zostúpil na všetkých, ktorí počúvali slovo, a uverili (Skutky 10:44). Rovnako aj v Samárii (Skutky 8:15-17) a v Efeze (Skutky 19:6).

To, čo sa udialo v Kornéliovom dome, musel Peter ostatným vysvetľovať. Pritom povedal: „A v tom, keď som ja započal hovoriť, zostúpil Svätý Duch na nich ako aj na nás tam na počiatku, a rozpomätal som sa na slovo Pánovo, ako hovoril: Ján krstil vodou, ale vy budete pokrstení Svätým Duchom.“ (Skutky 11:15-16). Peter tu priamo spája výraz „zostúpil Svätý Duch na nich“ (Skutky 10:44), „prijali Svätého Ducha“ (Skutky 10:47) s výrazom „pokrstení Svätým Duchom (pokrstení vo Svätom Duchu)“.

Podľa týchto miest môžeme uzavrieť, že *krstom vo Svätom Duchu* Písmo rozumie také *zostúpenie* Svätého Ducha na človeka, čo uveril v Pána Ježiša Krista (Skutky 11:17), a také *naplnenie* tohto človeka (Skutky 2:4), pri ktorom veriaci dostáva Svätého Ducha do svojho vnútra natrvalo: „*toho Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí*

ani ho nezná. Ale vy ho znáte, pretože prebýva u vás a bude vo vás“ (Ján 14:17). Učeníci, ktorí verili v Pána Ježiša, nemali (a nemohli mať) skúsenosť krstu vo Svätom Duchu ešte pred Letnicami, pretože Duch ešte nebol vyliaty. Do Letníc Duch „prebýval u učeníkov“. Od Letníc „Duch bol v učeníkoch“. Aj tá skúsenosť učeníkov, kedy Pán Ježiš na nich dýchol Svätého Ducha a povedal im „prijmite Svätého Ducha“ (Ján 20:22), bola iná ako *zostúpenie* Svätého Ducha a prijatie daru Ducha na Letnice. Toto zmocnenie (Ján 20:22) nebolo krstom vo Svätom Duchu.

Naplnenie Svätým Duchom na trvalé prebývanie vo veriacom, *prijatie* Svätého Ducha, *zostúpenie* Svätého Ducha na veriaceho, *dostať* Svätého Ducha (Ján 7:39, Galatským 3:2, 3:5, 3:14), *krst vo Svätom Duchu* alebo *pokrstenie (ponorenie)* do Svätého Ducha sú synonymické výrazy a znamenajú jedno a to isté: v človeku, ktorý uveril, začne trvale prebývať Svätý Duch. „*Či neviete, že ste chrámom Božím, a že Duch Boží prebýva vo vás?*“ (1. Korintským 3:16). Je to stav vnútra človeka, jeho vnútorná skúsenosť a veriaci si toho má byť vedomý, lebo od okamihu prijatia

Svätého Ducha, Svätý Duch prebýva vo veriacom v plnosti (1. Korintským 3:16 a 19) a veriaci je Svätým Duchom zabezpečený až ku dňu vykúpenia (Efezským 1:13 a 4:30).

Pri štúdiu veršov súvisiacich s krstom vo Svätom Duchu si nemôžeme nevšimnúť aj doslovný význam slovesa *krstiť*. A ako sme už viackrát uviedli, ten je *dať niečo ponoriť*. Potom výraz „byť pokrstený vo Svätom Duchu“ vo svojom základnom význame znamená, že celá bytosť veriaceho človeka je ponorená do Svätého Ducha, je presiaknutá prítomnosťou Svätého Ducha a veriaci je naplnený Svätým Duchom. Pri tomto všetkom Svätý Duch zostúpil alebo bol na veriaceho vyliaty zhora a zvonku (Skutky 2:33) a veriaci sa Svätého Ducha „napili“, „dostali vypit“ podľa Ján 7:37-39.

Na Letnice povstal z neba zvuk ako silného vánku a naplnil celý dom, kde učenci sedeli (Skutky 2:1). Svätý Duch prišiel zhora a učenci boli úplne ponorení do Svätého Ducha tak, že Svätý Duch naplnil celý dom, kde sedeli. V Skutkoch 2:17 a verši 33 Peter hovorí, že táto udalosť je splnenie Božieho zaslúbenia, že udelí dar Svätého Ducha, ktoré zaznamenal Joel vo svojom prorocke: „... vylejem zo svojho Ducha“ a slovami Pána Ježiša, ktorý im prikazoval, aby „neodchádzali z Jeruzalema, ale aby čakali zaslúbenie Otcovo“ (Skutky 1:4) – „... (Ježiš Kristus) dostanúc zaslúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete (2:33). V oboch týchto veršoch sa hovorí, že Svätý Duch prichádza zhora a zvonku. Podobne tak sa uvádza aj vo veršoch Skutky 8:16, 10:44-45, 11:15 a 19:6.

Čo sa krstom vo Svätom Duchu udeje?

Alebo sa môžeme opýtať aj takto: *Aký je význam a zmysel krstu vo Svätom Duchu?*

Z hľadiska témy, ktorú rozoberáme v tomto článku, uvedieme len jednu základnú skutočnosť. Predovšetkým je to poznávacie znamenie tých, ktorí činili pokánie a uverili v evanjelium Ježiša Krista. Títo boli zo svojej viery Bohom ospravedlnení, bola im pripočítaná spravodlivosť Ježiša Krista, a následne dostali Svätého Ducha, čiže boli pokrstení vo Svätom Duchu (Galatským 3:2 a 3:14). Stali sa Božími deťmi a dedičmi večného života. Tí, v ktorých prebýva Svätý Duch, sú tí, ktorí patria Ježišovi Kristovi. O tomto Písmo hovorí takto: „*Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.*“ (Rímskym 8:9). Prítomnosť Svätého Ducha v niekom je poznávacím znamením, že ide o spaseného človeka. Tak ako všetky novozákonné krsty, aj krst vo Svätom Duchu súvisí s odpustením hriechov (pozri Židom 8:8-12 a hlavne verš 12). Boh, ktorý pozná srdce človeka, dáva svojho Ducha len do očistenej nádoby (Skutky 15:8-9).

Pokrstenie vo Svätom Duchu má dve roviny. Znamená vnútornú premenu pokrsteného, ktorá ide ruka v ruku so zmenou jeho identity. „*Dám svoje zákony do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia*“ je Bohom spôsobená vnútorná premena pokrsteného Duchom. A „*budem im Bohom, a oni mi budú ľuďom*“ je Bohom spôsobená premena identity pokrsteného – predtým Boží nepriateľ a teraz Boží ľud.

V predchádzajúcom texte sme sa sústredili na „mechanizmus krstu“, na „spôsob pokrstenia“ vo Svätom Du-

chu. Popritom v súvislosti s krstom vo Svätom Duchu nemôžeme znova nepripomenúť, že Svätý Duch je dávno zaslúbeným darom tomu, kto uveril v evanjelium Ježiša Krista (Joel 2:28; Skutky 1:4, 2:17, 11:17; Galatským 3:14). O tomto zaslúbení hovoril aj Pán Ježiš (Ján 7:38-39, 14:16-17, 16:13-14) a pri svojom odchode k Otcovi prikázal učeníkom, aby čakali na *zaslúbeného Ducha* (Skutky 1:4-5).

Svätý Duch, tretia osoba Božej trojice, je zaslúbený dar každému veriacemu v evanjelium Ježiša Krista. Udeľuje mu ho Pán Ježiš Kristus, ktorý vidí a pozná srdce každého človeka. Udelenie Svätého Ducha veriacemu je v Písme označované výrazom *pokrstenie vo Svätého Ducha* a pokrstenie uskutočňuje Pán Ježiš Kristus. Tým sa každý veriaci dostáva do osobného vzťahu s Bohom a Boh prostredníctvom Svätého Ducha v ňom prebýva. Svätý Duch zostúpil, bol vyliaty z neba na Letnice. V dare Svätého Ducha sa *všetky Božie zaslúbenia* stávajú skutočnosťou v živote *každého veriaceho* v evanjelium Ježiša Krista.

Krsty vo Svätom Duchu, ktoré sa udiali na Letnice, v Samárii, v Kornéliovom dome a v Efeze (Skutky 19), boli kolektívnymi a historicky jedinečnými udalosťami. Odvtedy sa krst vo Svätom Duchu deje ako individuálna udalosť v živote jednotlivca, ktorý uveril evan-

jeliu (Galatským 3:2, 3:5, 3:14). Učeníci, ktorí uverili v Pána Ježiša ešte pred Letnicami, boli síce spasení a Duch bol u nich, ale ešte nebol v nich. Museli počkať až do Letníc, aby dostali Svätého Ducha natrvalo. U nich boli okamih, keď uverili v Pána Ježiša, a okamih pokrstenia vo Svätom Duchu dve časovo posunuté udalosti, lebo Svätý Duch bol vyliaty až na Letnice. Joelovo proroctvo sa naplnilo až na Letnice. Podobne to bolo v Samárii, kde Samaritáni uverili evanjeliu na kážeň Filipa, ale pokrstení vo Svätom Duchu boli až neskôr, keď prišiel apoštol Peter s Jánom. O Samárii viac napíšeme v nasledovnom článku. Okrem týchto dvoch historicky jedinečných udalostí platí, že každý, kto uveril (vrátane Kornéliovho domu a efezských učeníkov zo Skutkov 19), dostáva dar Svätého Ducha (je pokrstený vo Svätom Duchu) hneď, ako uverí v evanjelium Ježiša Krista.

Záverom môžeme povedať, že *krst vo Svätom Duchu* je udelenie Svätého Ducha veriacemu *ako daru* a *pokrstený vo Svätom Duchu* je ten, kto dostal tento zaslúbený *dar Svätého Ducha*, teda *dostal samotného Svätého Ducha*, ktorý v ňom trvale prebýva (Skutky 2:38, 8:20, 10:45, 11:17; Rímskym 8:9; 1. Korinským 3:16, 6:19). Tento krst je kľúčová udalosť a počiatok života nového stvorenia.

Vyvýšený súc teda pravicom Božou a dostanúc zaslúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete.

Skutky 2:33

Vtedy užasli všetci veriaci z obriezky, ktorí boli prišli s Petrom, že i na pohanov je vyliaty dar Svätého Ducha.

Skutky 10:45

*aby na pohanov prešlo v Kristu Ježišovi požehnanie Abrahámovo,
aby sme dostali zaslúbenie Ducha skrze vieru.*

Galatským 3:14

Drahoslav Vajda

-
- ^A Pozri článok *Čo Písmo učí o krstoch – úvod*, Solas číslo 30, jar 2016, str. 19-25 a tam uvedení príslušnú literatúru.
- ^B Kurt Aland a kol.: *The Greek New Testament*, 3. rev. vydanie, Stuttgart 1983, ISBN 3 438 051 113 3
Josef B. Souček: *Řecko-český slovník k Novému zákonu*, Kalich, Praha 1987
e-Sword... – internetová počítačová aplikácia
Interlinear Scripture Analyzer (basic) – internetová počítačová aplikácia
- ^C Miloš Pavlík: *Nový zákon*, Pavlík Records, Tvrdošín 1998, ISBN 80 967917 4 5. Pozri poznámku ^{o)} a ^{h)} k veršu 1. Korintským 12:13.
- ^D V Písme sa výraz „byť naplnený Svätým Duchom“ používa pre dve rozdielne situácie. Jednak pre *naplnenie* Svätým Duchom, ako synonymický výraz pre krst vo Svätom Duchu ako to bolo na Letnice (Skutky 2:4) a ako to bolo pri krste vo Svätom Duchu apoštola Pavla (Skutky 9:17). A jednak pre *následné napĺňanie* Svätým Duchom, ako píše Pavol tým, ktorí vo Svätom Duchu už pokrstení boli: „A neopíjajte sa vínom, v ktorom je prostopaš, ale *buďte plnení Duchom*“ (Efezským 5:18). Peter *bol zrazu naplnený Svätým Duchom* (Skutky 4:8). Rovnako tak aj Pavol (Skutky 13:9). Za takúto druhú situáciu môžeme považovať aj zhromaždenie učeníkov opísané v Skutkoch 4:31. Obe situácie je potrebné odlišovať, lebo v opačnom prípade by sme došli k nesprávnemu chápaniu *krstu vo Svätom Duchu*. Rozdiel medzi naplnením Svätým Duchom v zmysle pokrstenia vo Svätom Duchu a následnými naplneniami Svätým Duchom v zmysle zmocnenia najlepšie vyniká porovnaním veršov Skutky 9:17 a 13:9.

Dar Svätého Ducha

Abrahámovo požehnanie Čo Biblia učí o krstoch

*... aby na pohanov prešlo v Kristu Ježišovi požehnanie Abrahámovo,
aby sme dostali zaslúbenie Ducha skrze vieru.*

Galatským 3:14

Všetky starozákonné zaslúbenia, ktoré dostali Mojžiš, Abrahám, Izák, Jakob a Dávid priamo a ostatní ľudia prostredníctvom prorokov, sú naplnené v Ježišovi Kristovi z Nazareta. Zaslúbené slovo sa stalo telom a do platnosti vstúpila Nová zmluva, ktorú predpovedal prorok Jeremiáš (kap. 31, hlavne verše 31-34; pozri aj Židom 8:6-13). Jej ručiteľom je Ježiš Kristus (Židom 7:22) a Svätý Duch je jej pečatou a závdavkom (Efezským 1:13-14).

Dar Svätého Ducha, ktorého zaslúbil Otec, je podľa proroka Joela (2:28-29) v Ježišovi Kristovi daný ako Židom, tak aj pohanom. Tým sa naplňuje zaslúbenie dané Abrahámovi, že jeho potomstvo (semeno) sa stane požehnaním všetkým národom (1. Mojžišova 12:2, 17:4-7).

Svätý Duch, tretia osoba Božej trojice, je Boží dar a my si môžeme položiť otázku: *Akú rolu hrá dar Svätého Ducha v celom Božom pláne spasenia a zaopatrenia všetkých národov sveta?*

Východiskom pre porozumenie úlohy Svätého Ducha v Božom pláne spasenia sú verše (Ján 7:37-39):

(37) *Potom v posledný, v ten veľký deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije!*

(38) *Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra.*

(39) *Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho. Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený.*

Vo veršoch 37 a 38 je vlastné zaslúbenie Ježiša Krista, že každá smädná (žíznivá) duša, ktorá prichádza k nemu v biblickej viere, bude naplnená živou vodou. Verš 39 je vysvetlením predchádzajúcich dvoch a Písmo v ňom zjavuje dve veci:

1. Zaslúbenie riek živej vody sa vzťahuje na dar Svätého Ducha.
2. Tento dar nebol ešte daný, lebo Ježiš ešte nebol oslávený. Svätý Duch nemohol byť daný, kým bol Ježiš telesne prítomný na zemi. Bol daný až potom, ako bol Ježiš vzatý na nebo a posadil sa po pravici Otca (Skutky 2:33).

Svätý Duch nemohol byť daný...

Čo presne týmto Písmom hovorí?

Neznamená to, že pred nanebovstúpením Ježiša Krista Svätý Duch vôbec

nemohol byť prítomný na Zemi. V Písme čítame, že počas celej histórie Zeme a ľudstva, vrátane doby prvého príchodu Ježiša Krista a jeho pozemskej služby v tele, tu Svätý Duch prítomný bol. Bol najmä uprostred Božieho ľudu (Hageus 2:5) a prejavoval sa mnohými spôsobmi. Na Zemi bol prítomný už od počiatku jej stvorenia a pôsobil tu. Hovorí o tom 1. Mojžišova 1:2, kde je napísané: „A zem bola neladná a pustá a tma bola nad priepaťou, a Duch Boží sa oživujúci vznášal nad vodami.“

Aký je rozdiel medzi pôsobením Svätého Ducha v dobe pred oslávením Ježiša a teraz po jeho vylíatí v Jeruzaleme na Letnice?

Rozdiel sa dá popísať tromi slovami: *osobný, prebývajúci a trvalý*. Tieto slová charakterizujú zaslúbený dar Svätého Ducha a odlišujú jeho nový vplyv od jeho celého predchádzajúceho pôsobenia. Vysvetlíme, čo nimi chceme povedať^A.

Keď hovoríme o dare Svätého ducha ako o zaslúbení danom Abrahámovi^B, musíme si uvedomiť, že sa tento dar vzťahuje výlučne na tých, ktorí uverili v Ježiša Krista tak, ako to uvádza verš Ján 7:39. Toto tvrdenie ešte spresníme tým, že sa vzťahuje iba na tých, ktorí majú spasiteľnú vieru, ktorí veria v evanjelium Ježiša Krista. Výraz *dostať dar Svätého Ducha* je rovnocenný s výrazom *krst vo Svätom Duchu*^C.

Dar Svätého Ducha je osobný

Aj v starozákonnej dobe zostupoval Svätý Duch na veriaciach (4. Mojžišova 11:29), v dobe Novej zmluvy však zostupuje na všetkých veriaciach iným spôsobom a natrvalo (Skutky 2:4 a 17; Rímskym 8:9).

Po Letniciach Svätého Ducha dostáva každý veriaci v evanjelium Ježiša Krista. Svätý Duch je práve tak osobou ako Boh Otec a Boh Syn, a práve týmto individuálnym a osobným spôsobom Boh vstupuje do života veriaceho. V spasení veriaci vierou v evanjelium prijíma Ježiša Krista, Božieho Syna, druhú osobu Božej trojice, ako svojho Pána. V krste vo Svätom Duchu veriaci dostáva tretiu osobu Božej trojice. Pri oboch týchto udalostiach ide o individuálny a osobný vzťah s osobami Božej trojice. Výraz *spasenie* zahrňuje niekoľko udalostí – a v tom zmysle ho používame aj v tomto článku. Môžeme povedať, že *spasenie je proces*, ktorý sa skladá z viacerých udalostí, ktoré prechádzajú jedna do druhej. Tento proces začína usvedčením z hriechu a poznaním vlastnej stratenosti, pokračuje obrátením (pokáním a vierou) a ďalšími skutočnosťami, ale v tomto článku pozornosť sústredíme na osobu Svätého Ducha, ktorý je v tomto procese veriacemu daný ako dar^D.

Tento dar je veriacemu daný za účelom, aby v ňom Svätý Duch prebýval.

Nikde v Starom zákone sa nedočítame, žeby Svätý Duch na veriaceho zostúpil s cieľom, aby v jeho fyzickom tele mal svoj chrám, aby v ňom prebýval (v jeho vnútri) a bol jeho radcom, učiteľom, tešiteľom a aby ho viedol (Ján 14:16 a 26; Rímskym 8:14).

Prebývanie Svätého Ducha vo veriacom v Pána Ježiša je trvalé.

Aj v Starom zákone Svätý Duch zostupoval na ľudí. Takéto zostúpenie predstavovalo určité špeciálne zmocnenie, ale neznamenalo trvalé prebývanie (4. Mojžišova 11:25). Ježiš však svojim učeníkom zaslúbil, že keď k nim Svätý Duch príde, zostane v nich navždy – v období Novej zmluvy je Svätý Duch daný človeku na to, aby v ňom prebýval natrvalo (Ján 14:17 a 23; 1. Korintským 3:16; 2. Korintským 6:16; 1. Timoteovi 1:14; Jakub 4:5).

V Písme potrebujeme pozorne rozlišovať, čo je rozdielne a čo je rovnaké na pôsobení Svätého Ducha v dobe od Abraháma po Letnice a v dobe po vyliatí Ducha na Letnice. Rozdielne je to, že v prvom období Duch na veriaceho iba zostupoval a v dobe Novej zmluvy vo veriacom trvale prebýva. Rovnaké je to, že vieru v každej dobe sprostredkováva Svätý Duch.

Keď zoberieme do úvahy rozdielne pôsobenie Svätého Ducha predtým a teraz, porozumieme aj tomu, prečo nemohol byť tento dar daný, kým bol Ježiš Kristus telesne prítomný na zemi. Pri štúdiu Písma zistíme, že sú pre to dva dôvody.

1. Kým bol Ježiš Kristus prítomný na zemi, bol osobným, autoritatívnym predstaviteľom Boha (napr. Židom 1:1; Ján 14:9). Preto nebolo treba, aby bol na zemi prítomný Svätý Duch. Ale po nanebovzatí Ježiša Krista bolo potrebné, aby prišiel Svätý Duch (Ján 16:7-14). Pán povedal svojim učeníkom, že pokiaľ On (Ježiš) „neodíde“, Svätý Duch nepríde (Ján 16:7). Pravou

príčinou jeho odchodu nie je to, že dve osoby Božej trojice nemôžu byť niekde spolu a naraz, ale to, že Pán Ježiš musel odísť k Otcovi, aby tam bol oslávený. Nanebovstúpenie sa muselo udiat' ešte pred zoslaním Svätého Ducha. Svätý Duch je teraz tu na zemi osobným, autoritatívnym predstaviteľom Svätého Boha – a nie je ním nikto iný.

2. Dar Svätého Ducha nie je veriacemu daný na základe jeho vlastných zásluh, ale je daný výlučne na základe Kristových zásluh zmiernenia – jeho smrti a vzkriesenia. Dar Ducha nemohol byť daný dovtedy, kým Kristovo dielo nebolo dokonané a nebolo prijaté Bohom Otcom v nebesiach (Židom 9:11-12; Skutky 2:32-33).

V liste Galatským je priamo uvedené, že zaslúbený dar Svätého Ducha je veriacim dostupný len na základe Kristovho diela zmiernenia: „Kristus nás vykúpil spod zlorečenstva zákona tým, že sa sám stal za nás zlorečenstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve, aby na pohanov prešlo v Kristu Ježišovi požehnanie Abrahámovo, *aby sme dostali zaslúbenie Ducha* skrze vieru.“ (Galatským 3:13-14).

Kristus na kríži trpel, preliat svojou krvou a zomrel, a tým získal právo udeliť (vyliat', krstiť vo) Svätého Ducha a pre veriaceho v neho (v Krista) právo tento dar dostať („A hľa, *ja posielam zaslúbenie* svojho Otca na vás...“ – Lukáš 24:49; rovnako aj „... aby čakali *zaslúbenie Otcovo*, o ktorom zaslúbení *ste počuli od mňa*“ – Skutky 1:4). Každý veriaci v Krista má právo dostať dar Ducha (... *aby na*

pohanov prešlo) a každý veriaci ho aj dostáva (*aby sme dostali zaslúbenie...*). Teda udelenie tohto daru nijakým spôsobom nezávisí od veriaceho, ale od dostatočnosti Kristovho diela zmiernenia. Dar Ducha veriaci nedostáva zo skutkov zákona, ale z viery (Galatským 3:2).

V citovaných veršoch Galatským 3:13-14 sú použité výrazy: *požehnanie Abrahámovo* a *zaslúbenie Ducha*. Toto isté *požehnanie* a *zaslúbenie* Pán Ježiš Kristus pri svojom odchode označuje ako *Otcovo zaslúbenie* (Skutky 1:4). Zo všetkých zaslúbení, ktoré sú veriacim dané v Písme – a biblickí učitelia uvádzajú, že ich je minimálne sedemtisíc – Ježiš Kristus vyberá ako zvláštne jediné *Otcovo zaslúbenie*, a tým mu prikladá jedinečný význam a dôležitosť. Je určené pre každého veriaceho v neho. Týmto jedinečným *Otcovým zaslúbením* je *zaslúbenie Svätého Ducha*. Je to *Otcovo zaslúbenie*, ktoré Boh Otec naplánoval pre všetkých veriacich v jeho milovaného Syna Ježiša Krista (Skutky 2:39; Matúš 3:17; Lukáš 9:35). Je to jedinečné a zvláštne zaopatrenie Boha Otca všetkých jeho detí^P.

O tomto zaslúbení kázal aj apoštol Peter na Letnice v Jeruzaleme tam prítomným: „*Ale toto je to, čo je povedané skrze proroka Joela*“ (Skutky 2:16). Označil tým to isté „*zaslúbenie Ducha*“, ktoré Pán Ježiš v Skutkoch 1:4 pomenoval „*Otcovým zaslúbením*“.

Dar Svätého Ducha zaslúbený veriacim v Ježiša (Ján 7:39), a to aj pohanom (Galatským 3:14), sa nazýva *Abrahámovým požehnaním*^E (Galatským 3:8-9 a 14), *Abrahámovým zaslúbením*^F (Galatským 3:18), *Otcovým zaslúbením* (Lukáš 24:49; Skutky 1:4, 2:16, 2:33, 2:39)

a v Skutkoch 2:16 je spojené *Otcovo zaslúbenie* s *vyliatím* (teda *darom*) *Svätého Ducha* (Joel 2:28). Písmo spája *Abrahámovu požehnanie* so *zaslúbením Svätého Ducha* v jedno (Galatským 3:14).

Tieto výrazy označujú jedno a to isté, a to *osobu Svätého Ducha*. Je to *Abrahámovu požehnanie*, lebo Boh Abrahámovi zaslúbil, že v jeho semene budú požehnané národy (1. Mojžišova 12:2, 17:4-7; Galatským 3:8 a 9). Podľa Listu Galatským 3:16 sa pritom hovorí o semene v jednotnom čísle, a tým semenom, potomkom Abraháma je Ježiš Kristus. Aby toto požehnanie pre všetky národy zabezpečil, Ježiš Kristus zomrel na kríži. V ňom sa dostáva požehnanie všetkým národom, lebo prostredníctvom neho je uzavretá Nová zmluva, do ktorej majú prístup nielen Židia, ale aj pohania (Efezským 2:11-18). Dar Svätého Ducha patrí podľa Galatským 3:16 medzi zaslúbenia, ktoré boli dané Abrahámovi (Židom 6:13) a jeho semenu (Galatským 3:19), preto je to *zaslúbenie Abrahámovu*. Pán Ježiš ho označuje ako *Otcovo zaslúbenie*, lebo Svätého Ducha zaslúbil Otec všetkým veriacim v Ježiša Krista (Galatským 3:22)^D.

Dovršenie Kristovho diela zmiernenia nenastalo na zemi, ale v nebi. To je vysvetlené na dvoch miestach v liste Židom. V prvom sa píše: „*Ale keď prišiel Kristus, veľkňaz budúceho dobrého, väčším a dokonalejším stánkom, nie učeným rukou, to jest nie stánkom tohto stvorenia, ani nie krvou kozlov a teliat, ale svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätyne vynájdúc večné vykúpenie.*“ (9:11-12). V druhom sa hovorí, že ako veriaci sme pristúpili

„*k prostredníkovi novej zmluvy Ježišovi a ku kropeniu krvi, ktorá hovorí lepšie než Ábelova.*“ (Židom 12:24).

Tieto dve miesta ukazujú, že Kristovo dielo zmiernenia bolo definitívne dovŕšené až v nebesiach, keď vošiel so svojou krvou do Otcovej prítomnosti. Jeho krv bola prijatá ako konečné a dostatočné zmiernenie za všetok hriech. Je to tá istá Kristova krv (s ktorou vošiel do nebeskej svätyne), ktorou sme pokropení v nebesiach a *ktorá hovorí lepšie ako Ábelova*.

Kristova krv je daná do protikladu s Ábelovou krvou, a to v dvoch rovinách.

Po prvé v tom, že Ábelova krv bola ponechaná vyliata na zemi, zatiaľ čo Kristova krv je prítomná a kropená v nebesiach (Židom 9:12 a 14, 10:22).

Po druhé v tom, že Ábelova krv volala k Bohu o pomstu nad vrahom, zatiaľ čo Kristova krv volá v nebesiach k Bohu o milosť a odpustenie. Kristova obeť bola Bohu príjemnou a upokojujúcou vôňou.

Dôkazom toho, že Kristova krv bola navždy prijatá ako dostatočná na zmiernenie za všetok hriech, je, že Ježiš Kristus sedí po pravici Boha Otca v nebesiach (Židom 10:12) a že dostal/prijal od Otca dar zaslúbeného Svätého Ducha, aby ho vyliat na veriacich v neho^G. Takto o vyliati Svätého Ducha hovorí apoštol Peter na Letnici v Jeruzaleme: „*Vyvýšený súc teda pravicom Božou a dostanúc zaslúbenie Svätého Ducha od Otca vyliat toto, čo vy teraz vidíte a čujete.*“ (Skutky 2:33). Preto aj Ján Krstiteľ o Ježišovi prorocky hovoril, že bude krstiť (ponárať) do Svätého Ducha (Marek 1:8)^{C,D}.

Drahoslav Vajda

Literárne pramene a poznámky:

- A Bruce Milne, *Skúmanie pravdy*, Návrat 1992, Praha, ISBN 80-85495-10-4
 Derek Prince: *Účely Letnic*, Pásmo ZÁKLADY – Kniha IV, str. 65
 James M. Boice: *Základy kresťanskej víry*, Návrat domů, Praha 1999, ISBN 80-7255-005-5
 Erich Sauer: *Triumf Ukrižovaného*, A-Alef Ostrava, 1996
- B *V abrahámskej viere*, Solas číslo 28, jeseň 2015, str. 11-14
 alebo klikni na linku <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/v-abrahamovskej-viere>
- C Pozri predchádzajúci článok *Krst vo Svätom Duchu*.
- D Pozri nasledujúci článok *Je každý veriaci pokrstený vo Svätom Duchu?*
- E *požehnanie*:

Slovníková definícia: V biblickom význame *požehnať* znamená „zmocniť pre úspech, prosperitu, plodnosť, dlhovekosť“. Dôraz je pritom na slove *zmocniť*. Neznamená to len želať niekomu niečo, ale znamená to poskytnúť mu všetko, čo potrebuje k úspešnému dosiahnutiu cieľa, splneniu úlohy alebo naplneniu mandátu. Iný význam tohto slova je vyjadrený výrazom *zaopatrenie*.

Vo všeobecnom význame sa týmto slovom označuje udelenie ako materiálneho, tak aj duchovného dobra. V novozákonnom zmysle toto slovo má výrazne duchovný obsah. Ide o dobro a o úžitok obsiahnutý v zvesti evanjelia, ktoré sa vzťahujú na tých, ktorí uveria tejto zvesti. Požehnania tejto doby sú úzko spojené s Ježišom Kristom, v ktorom sa naplno uskutočňujú požehnania dané Abrahámovi. Najvýstižnejšie je to podané vo verši Rímskym 8:32.

Za všetkým požehnaním človeka stojí Boh. On je pôvodcom a zdrojom všetkého požehnaní (pozri napr. 1. Mojžišova 26:3, 49:25-26). Požehnanie súvisí so zaslúbením. Tí, ktorým je dané Božie zaslúbenie, sú ním aj požehnaní.

- F *zaslúbenie*: Je to prehlásenie vo vzťahu k budúcnosti. V Písme sa používa na označenie Božieho vyhlásenia budúceho dobrého voči človekovi, ktoré zároveň znamená aj jeho splnenie. Príjemcami Božích zaslúbení je Abrahám a jeho semeno (Rímskym 4:13 a 16). Viac o zaslúbení v článku *Viera v zaslúbenia*, Solas číslo 29, zima 2015, str. 11-16, alebo klikni na linku <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/viera-v-zas-ubenia>
- G Pán Ježiš Kristus dostal právo vyliat Svätého Ducha. Tým sa potvrdilo aj to, čo je povedané v liste Rímskym 8:32, že Boh daroval svojho Syna za nás za všetkých a spolu s ním nám daroval všetko. Rovnako aj to, že v Pánovi Ježišovi Kristovi sú všetky zaslúbenia áno a amen (2. Korinským 1:20).

No, ja vám hovorím pravdu, že vám je to užitočné, aby som ja odišiel. Lebo ak neodídem, Tešiteľ nepríde k vám; ale ak odídem, pošlem ho k vám.

Ján 16:7

Účel a dôsledky krstu vo Svätom Duchu

Čo Písmo učí o krstoch

*ale vy nie ste v tele, ale v duchu, akže Duch Boží prebýva vo vás.
Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.*

Rímskym 8:9

*... lebo láska Božia je vyliala v našich srdciach skrze Svätého Ducha,
ktorý nám je daný.*

Rímskym 5:5

A nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste zapečatení ku dňu vykúpenia.

Efezským 4:30

Tromi vyššie uvedenými veršami sme chceli ilustrovať tri aspekty spasenia, ktoré sú prepojené na krst vo Svätom Duchu, na ktoré sa chceme v tomto článku zamerať. Sú to: a) zmena identity človeka, ktorý uveril, b) vnútorná premena veriaceho a c) úloha Svätého Ducha vo vytrvaní a zachovaní svätých.

Úvod

V predchádzajúcom článku (*Krst Svätým Duchom*) je písané o vlastnom akte krstu vo Svätom Duchu. Jednou jeho stránkou je, že krst vo Svätom Duchu nie je *konečným cieľom*, ale *počiatkom* nového života, života v Kristu (2. Korintským 5:17). Preto v súvislosti s touto udalosťou je dôležité aj hľadanie odpovede na otázku: *Aký je účel tohto krstu a aké má dôsledky?* Otázku môžeme položiť aj takto: *Aké výsledky v živote veriaceho chce Boh dosiahnuť krstom vo Svätom Duchu?*

Služba Svätého Ducha v živote veriaceho je rozmanitá. Jeho pôsobenie je veľmi osobné a zasahuje vnútro veriaceho. Pán Ježiš, keď hovoril svojim učeníkom o Svätom Duchu, hovoril o ňom ako o Tešiteľovi, Radcovi, o tom, kto ich uvedie do každej pravdy. Ako o Učiteľovi,

ktorý ich všetko naučí a pripomenie im všetko, čo im on (Ježiš) hovoril (Ján 14).

Pôsobenie Svätého Ducha sa týka ako vnútornej, tak aj vonkajšej stránky života veriaceho. Krstom vo Svätom Duchu dochádza k zmenám v jeho živote. V článku poukážeme na hlavné výsledky pôsobenia Svätého Ducha vo veriacom. Keď píšeme, že ide o hlavné výsledky, chceme tým povedať, že článok určite neobsiahne celé pôsobenie Svätého Ducha.

Zmena identity človeka, ktorý uveril, ako dôsledok krstu vo Svätom Duchu

Jedným z najdôležitejších aspektov spásy je zmena postavenia človeka pred Bohom. S tým súvisí zmena jeho identity. Ukážeme si, že táto zmena identity sa odvíja od daru Svätého Ducha, od krstu vo Svätom Duchu, ako je to rozobrané v predchádzajúcich článkoch. Prijatie

daru Ducha (na strane človeka), čiže udelenie Ducha (zo strany Boha), tvorí zásadnú zmenu v identite človeka. Človek bez Ducha Božieho (Ducha Kristovho, Svätého Ducha) Bohu nepatrí, nie je Boží. A naopak, človek, ktorý má Ducha, patrí Bohu, je Boží: „*Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho*“ (Rímskym 8:9). Neexistuje na svete človek, ktorý by nepatrí do jednej z týchto dvoch skupín. Ľudia môžu mať len jednu z týchto dvoch identít – buď Bohu patria, alebo Bohu nepatria. To závisí od toho, či majú, alebo nemajú Kristovho Ducha. Písmo túto skutočnosť opisuje viacerými spôsobmi, pričom každý z nich zdôrazňuje určitý aspekt tejto ľudskej identity a postavenia človeka pred Bohom.

Boží nepriateľ verzus Božie dieťa

Bez viery v evanjelium a bez Ducha darovaného na to, aby v človeku trvalo prebýval, je každý človek Božím nepriateľom (Rímskym 5:10; Kolosenským 1:21). Taký človek je priateľom sveta, je zo sveta, a prirodzene je nepriateľom Božím (Jakub 4:4). Každý, kto uveril evanjeliu Ježiša Krista, sa stal Božím dieťaťom: „*Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno*“ (Ján 1:12). Vďaka tomu, že sme uverili evanjeliu, dostali sme Božieho Ducha, ktorý v nás trvale prebýva (Galatským 3:2 a 3:5). Je to práve v nás prebývajúcí Svätý Duch, ktorý určuje našu identitu Božích detí: „*Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími*“ (Rímskym 8:14).

Cudzí a ďalekí verzus blízki a domáci Boží

Bez prebývajúceho Ducha je každý človek na svete bez Boha a je pre neho

cudzincom: „*že ste v tom čase boli bez Krista, odcudzení občianstvu Izraelovmu a cudzí zmluvám zaslúbenia, nemajúci nádeje a bez Boha na svete*“ (Efezským 2:12). Každý taký človek je „ďaleký“, vzdialený od Boha, nezažíva Božiu prítomnosť, je bez Boha na svete, odkázaný sám na seba a vláčený svojimi vlastnými žiadosťami sem a tam. Je cudzincom vo vzťahu k Božiemu kráľovstvu, nemá v ňom ani podiel, ani občianstvo. Po udelení Ducha je všetko inak. Cudzinec sa stáva domácim v Božej domácnosti, v Božej rodine, v Božom kráľovstve. Ďaleký sa stáva blízkym: „*Tak teda už nie ste cudzincami a bezprávnymi pohostínmi, ale ste spoluobčania svätých a domáci Boží*“ (Efezským 2:19), „*Ale teraz v Kristu Ježišu vy, ktorí ste boli kedysi ďalekí, stali ste sa blízkymi v krvi Kristovej*“ (2:13). Všetko je to vďaka tomu, že sme dostali a máme Ducha, v ktorom prichádzame k Otcovi (Efezským 2:18). Vďaka prebývajúcemu Duchu sme „spoluobčania svätých“ a „domáci Boží“. Stať sa spoluobčanom svätých, súčasťou Božej domácnosti, znamená stať sa súčasťou Božieho ľudu. To je možné len skrze vieru v evanjelium a skrze udelenie Svätého Ducha Bohom, čím sa človek stane účastným Novej zmluvy. Pod Novou zmluvou dostáva odpustenie hriechov a Boží zákon zapísaný na srdce (Židom 8:10-12), vďaka čomu sa stáva súčasťou Božieho ľudu („*a budem im Bohom, a oni mi budú ľuďom*“), pričom túto prácu v ľudskom srdci koná udeľný mu Svätý Duch.

Nemanželské dieťa verzus dedič

Bez prebývajúceho Ducha je každý človek pred Bohom cudzoložňateľom, a nie

synom (Židom 12:8). Naopak, vďaka prebývajúcemu Duchu je každý veriaci Božím dieťaťom a aj dedičom (Rímskym 8:17; Galatským 3:29, Galatským 4:7). Je pozoruhodné a úžasné, ako Písmo pracuje s pojmom dedičstva. My, čo sme uverili, sme sa stali Božím dedičstvom (Efezským 1:11), pretože už nezvratiteľne patríme Bohu, a zároveň sme sa my stali dedičmi večného života, máme dedičstvo odložené v nebesiach (Títovi 3:7; Efezským 1:14; Jakub 2:5; 1. Petrov 1:4). To všetko je skrze Ducha, ktorý prebýva v nás, ktorým sme zapečatení a ktorého sme dostali ako závdavok (Efezským 1:14).

Človek v tele verus človek v Duchu

Bez Ducha prebývajúceho v ňom je každý človek „človekom v tele“. Každý, kto patrí Bohu (Rímskym 8:9), je „človekom v Duchu“. Existujú len tieto dve identity človeka, žiadna tretia neexistuje. Identita človeka určuje charakter jeho života. Človek „v tele“ chodí „podľa tela“, človek „v Duchu“ chodí „podľa Ducha“. Voľne povedané: človeka, ktorý nepatrí Bohu, charakterizuje telesný, hriechy a bezbožný život, ktorý prirodzene vyplýva z jeho identity. Človeka, v ktorom natrvalo prebýva Boží Duch, charakterizuje zbožný, spravodlivý, duchovný život, ktorý vyplýva z jeho identity. Toto je posolstvo a učenie ôsmej kapitoly listu Rímskym. Rozdiel medzi týmito dvomi identitami, ako aj rozdiel medzi životmi, ktoré sa od tejto identity odvíjajú, spočíva len v tom, či v človeku prebýva, alebo neprebýva Boží Duch.

Mŕtvy verus živý

Avšak ten najpodstatnejší a najvýraznejší rozdiel v identite je nasledovný. Bez

viery v evanjelium a bez prebývajúceho Ducha je každý človek „mŕtvy“. Doslova a do písmena. Napriek tomu, že fyzicky (biologicky) žije, je mŕtvy. Je mŕtvy duchovne, mŕtvy pre Boha. Príčinou je hriech a vina padlého človeka: „*Aj vás, ktorí ste boli mŕtvi vo svojich previne niach a vo svojich hriechoch*“ (Efezským 2:1), „*I vás, ktorí ste boli mŕtvi v hriechoch a v neobrezanosti svojho tela...*“ (Kolosenským 2:13). Preto každý takýto človek potrebuje vzkriesenie do života, nové narodenie (znovuzrodenie). Bez nového narodenia človek nemôže vojsť do večného života, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva. Ako sa to môže stať? Len prácou Svätého Ducha, ktorý človeka splodí: „*nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil kúpeľom opätovného splodenia a obnovením Svätého Ducha*“ (Títovi 3:5). Do stavu života nás splodil Boh (Ján 1:13; 1. Petrov 1:3), ako prostriedok použil svoje slovo, slovo evanjelia (Jakub 1:18; 1. Petrov 1:23) a činiteľom tohto splodenia bol Svätý

Duch (Títovi 3:5). Bez tejto práce Božieho Ducha niet znovuzrodenia. Nové narodenie je narodenie z Ducha (Ján 3:7-8). Nové narodenie potrebujeme na to, aby sme sa mohli stať „novým človekom“ (Efezským 2:15, 4:24; Kolosenským 3:10), „novým stvorením“ (2. Korinským 5:17; Galatským 6:15).

Zmena života, vnútorná premena ako dôsledok krstu vo Svätom Duchu

Ako sme už vyššie spomenuli, z identity človeka vyplýva spôsob jeho života: „*Lebo tí, ktorí sú podľa tela, myslia na veci tela, a tí, ktorí sú podľa Ducha, na veci Ducha*“ (Rímskym 8:5). Tí, ktorí sú „podľa tela“, sú tí, ktorí „sú v tele“, a tí, ktorí sú „podľa Ducha“, sú tí, ktorí „sú v Duchu“ (8:9). Dôsledok je nezvratný: „*Lebo myseľ tela je smrť, ale myseľ Ducha je život a pokoj*“ (8:6). Táto identita je potvrdená aj vo verši 14: „*Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími*“. Existuje jedno-jednoznačný vzťah medzi našou identitou a charakterom nášho života. Kto je v Kristovi (8:1), ten má Kristovho Ducha (8:9), ten nechodí podľa tela, ale chodí podľa Ducha (8:1). Naopak to nejde. Nie je možné žiť život, ktorý Božie slovo definuje ako „chodenie podľa Ducha“, ak človek nemá Ducha Kristovho. Tiež nie je možné, aby bol človek v Kristovi, mal Kristovho Ducha, ale jeho život by sa nedal charakterizovať ako chodenie podľa Ducha. Učil to aj sám Pán Ježiš: „*Tak teda každý dobrý strom rodí dobré ovocie, a zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie, ani zlý strom rodiť dobré ovocie*“ (Matúš 7:17-18). A učil aj to, že zmena identity človeka musí zaručene priniesť aj zmenu

spôsobu jeho života: „*Ale urobte strom dobrým, a urobíte i jeho ovocie dobrým; alebo urobte strom zlým, a urobíte i jeho ovocie zlým. Lebo strom sa pozná po ovocí*“ (Matúš 12:33).

Podľa charakteru života (po ovocí) sa spozná identita človeka (strom). Svätý Duch, ktorý prebýva vo veriacom, spôsobuje zmenu identity človeka (na dobrý strom) a aj jeho vnútornú premenu (nesenie dobrého ovocia) – premenu srdca, kedy sa „telo neobrezanosti“ mení na „obriezku Kristovu“, „starý človek“ na „nového človeka“ a túto premenu vidieť podľa ovocia. Božie dieťa (dieťa svetla) prináša ovocie Ducha (Efezským 5:9; Galatským 5:22-25). Starý človek žije podľa tela a prináša ovocie skutkov tela (Galatským 5:19-21). Božie dieťa nežije podľa tela, ale Duchom mŕtvi skutky tela (Rímskym 8:13). Keby v novom človeku neprebýval trvalo Svätý Duch, nemal by ako alebo čím/kým umŕtvovať skutky tela, nemohol by preto ani mať novú identitu.

Veľmi dôležitou súčasťou našej vnútornej premeny, ktorá je dôsledkom krstu vo Svätom Duchu, je láska Božia vyliata v našich srdciach: „*a taká nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný*“ (Rímskym 5:5). Je to opäť len a len vďaka Božiemu Duchu prebývajúcemu v nás. Vďaka nemu a Božej láske vyliatej v nás sme formovaní na Boží charakter. Dokážeme milovať Boha. Dokážeme milovať bratov a sestry, dokážeme milovať blížneho.

Pre túto lásku, ako upozorňujú biblickí učitelia, je v novozmluvných textoch použité slovo *agapé*, ktoré je použité výhradne k označeniu lásky,

ktorá je Božia svojím pôvodom a povahou. Označuje dokonalú lásku, ktorá je medzi Božími osobami – Otcom, Synom a Svätým Duchom. Je to láska, ktorá spôsobila, že Otec dal svojho Syna a že Boží Syn, Ježiš Kristus, dal svoj život, aby bol človek vykúpený z moci hriechu a jeho dôsledkov.

O *agapé* píše aj apoštol Ján vo veršoch 1. Jánov 4:7-10. Žiaden človek nemôže zakúšať lásku *agapé*, pokiaľ nie je narodený z Boha. Apoštol Ján píše o tom, že prejavovanie tejto lásky tkvie v znovunarodení. Podobne píše aj apoštol Peter (1. Petrov 1:22-23). Prejavy *agapé* sú prejavom trvalej prítomnosti Svätého Ducha v príslušnom človeku, teda dôsledkom jeho krstu vo Svätom Duchu.

Dôležitou prácou Svätého Ducha je jeho formovanie Cirkvi – spoločenstva znovuzrodených ľudí. Hovorí o tom Písmo v 1. Korintským v 12. kapitole. Vo veršoch 7-11 sú vymenované dary Svätého Ducha. Táto pasáž končí slovami: „a to všetko pôsobí jeden a ten istý Duch rozdeľujúc osobitne jednému každému tak, ako chce.“ Dary dáva Svätý Duch jednotlivým veriaci, ale všetky dary, toto prejavovanie sa Ducha, slúžia na spoločný úžitok: „Ale jednému každému sa dáva prejavovanie Ducha na spoločný úžitok.“ (verš 7). V ďalších veršoch tejto kapitoly je Cirkev pripodobnená k ľudskému telu, ktoré je jeden celok, a pritom je tvorené mnohými údmi. Tak aj veriaci dohromady vytvárajú jeden celok, *telo Kristovo* – Cirkev, a každý veriaci je jeden úd tohto tela (1. Korintským 12:27-28).

V Cirkvi Svätý Duch voči údom tela Kristovho pôsobí ako Duch svätosti: vychováva Božie deti (Ján 14:26), ukazuje im Ježišovu slávu (Ján 16:14), vodí ich

po cestách spravodlivosti (Rímskym 8:14; Galatským 5:25), posväcuje ich (1. Petrov 1:2), utešuje (Ján 14:26), prihovára sa za svätých (1. Jánov 2:1), vedie k pokániu, vyučuje ich Ježišovými slovami (Ján 14:16).

Úloha Ducha vo vytrvaní svätých

Božie slovo jasne dáva poznať, že na to, aby sme boli spasení a vošli do večného života, musíme vo viere v evanjelium vytrvať (zotrvať) až „do konca“ (do našej fyzickej smrti alebo do druhého príchodu Pána, pokiaľ by prišiel ešte za nášho života): „ale kto zotrvá až do konca, ten bude spasený“ (Matúš 10:22, Matúš 24:13; Marek 13:13). Pre úplnosť spomenieme, že tieto texty v evanjeliách a tiež aj verš Židom 3:14 sa netýkajú len izraelského národa, ale sa týkajú veriacich učeníkov, teda veriacich zo Židov i pohanov. Niet pochýb, že Božie slovo prináša túto myšlienku aj veriaci z pohanov: „A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte, skrze ktoré i spasení bývate, ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval, iba ak by ste boli nadarmo uverili“ (1. Korintským 15:1-2). Vystáva otázka, ako zvládnuť to, čo sa od nás požaduje – ako vytrvať až do konca. Dobrou správou je, že prostriedkom a činiteľom pre naše vytrvanie je Svätý Duch, ktorý nám bol daný ako závdavok nášho vykúpenia a trvalo v nás prebýva: „A nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste zapečatení ku dňu vykúpenia“ (Efezským 4:30). Je to práve toto zapečatenie Svätým Duchom ku dňu vykúpenia (vykúpenia tela, pozri Rímskym kap. 8), ktoré predstavuje

garanciu nášho vytrvania. To, čo Boh od nás vyžaduje ako podmienku pre zavŕšenie nášho spasenia (naše vytrvanie do konca), do čoho je zapojená aj naša vôľa (vôľa nového človeka), to Boh sám zvrchovane zabezpečuje tým, že zachováva svätých (Ján 17. kap.) zapečatením a závdavkom Ducha.

Záver

Účel a aj všetky dôsledky krstu vo Svätom Duchu tu vymenované, ale aj tie nevymenované, sú rovnako dôležité, ale Božia láska vyliata prostredníctvom Svätého Ducha v srdci veriaceho je v každodennom živote veriaceho asi najpresvedčivejším prejavom tohto krstu.

*A my sme poznali a uverili lásku, ktorú má Boh v nás.
Boh je láska, a ten, kto zostáva v láske, zostáva v Bohu, a Boh v ňom.*

1. Jánov 4:16

A teraz zostáva viera, nádej a láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska.

1. Korinským 13:13

*Nové prikázanie vám dávam – aby ste sa milovali navzájom;
tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom.
Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou.*

Ján 13:34-35

Peter Vajda a Drahoslav Vajda

Je každý veriaci pokrstený vo Svätom Duchu?

Čo Písmo učí o krstoch

Položme si otázku: *Tvrdí Písmo, že každý človek, ktorý uverí v evanjelium Ježiša Krista, je automaticky pokrstený vo Svätom Duchu?* Pre pochopenie samotného krstu vo Svätom Duchu je potrebné, aby sme ju zodpovedali. Najprv si na základe veršov z Písma ukážeme, že to tak je, a potom si preberieme argumentáciu učenia, podľa ktorého to tak nemá byť.

Začneme veršom: „Potom v posledný, v ten veľký deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije! Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, riekly živjej vody potečú z jeho vnútra. Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho. Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol

oslávnený.“ (Ján 7:37-39). Podľa tejto pasáže každý uverivší v Ježiša Krista automaticky dostáva Svätého Ducha.

Joelovo proroctvo hovorí o vyliatí Ducha na každé telo. Z kontextu celých Písniem, výkladu apoštola Petra na Letnice (Skutky 2:14-36, hlavne verš 17) a predchádzajúcich citovaných veršov

(Ján 7:37-39) rozumieme, že pod *každým telom* v Joelovom prorocke sa rozumie každý, kto uverí v evanjelium Ježiša Krista. Na každého, kto takto uverí, je vyliaty Svätý Duch a Duch v ňom potom už prebýva.

Peter a jeho kázeň na Letnice.

Peter kázal zhromaždeným v Jeruzaleme o viere v Ježiša Krista (Skutky 2:21 a tiež 3:16). Jeho kázeň usvedčila poslucháčov, a tak sa pýtali, čo majú robiť (2:37). Peter odpovedal slovami: „... Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha.“ (Skutky 2:38). Jeho slová znamenajú: Čiňte pokánie a verte v meno Ježiša Krista a dostanete (všetci, ktorí tak urobíte) dar Svätého Ducha (samotného Svätého Ducha). Peter jednoznačne prehlasuje, že všetci, ktorí uveria v evanjelium Ježiša Krista a vyznajú svoju vieru, dostanú Svätého Ducha.

Apoštol Pavol a učeníci v Efeze (Skutky 19:1-7). Všimnime si Pavlovu otázku z 2. verša: „*Či ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili?*“ Pavol udelenie Svätého Ducha priamo spája s udalosťou uverenia. Podľa apoštola Pavla sú *uverenie a prijatie Svätého Ducha* udalosti, ktoré sú svojím významom a dôsledkom skĺbené do jednej udalosti. Keďže učeníci boli pokrstení iba na krst Jánov, zrejme o evanjeliu Ježiša Krista a vyliatí Svätého Ducha ani nepočuli (verš 2). Pavol im o Ježišovi Kristovi hovoril (verš 4). Viera je z počutia a počutie skrze Božie slovo (Rímskym 10:17). Učeníci Pavlovej zvesti zrejme uverili, lebo vyznali svoju vieru tým, že sa dali pokrstiť na meno Ježiš (verš 5). Následne *prišiel na nich Svätý Duch* (verš 6). Ide tu o jednu skĺbenú udalosť *uverenia v evanjelium a prijatia Svätého Ducha (pokrstenie vo Svätom Duchu)*.

Podobne to bolo aj v **Kornéliovom dome**. Peter prišiel do stotníkovho domu a všetkým prítomným zvestoval Ježiša Krista z Nazareta (Skutky 10:34-43) a hovoril im o tom, že *odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho* (verš 43). Počas toho, ako Peter kázal, zostúpil Svätý Duch na všetkých, ktorí počúvali Božie slovo (verš 44). Duch zostúpil *na všetkých*, ktorí počúvali. Z kontextu je zjavné, že slovo „počúvali“ znamená počuli a uverili. Tí, ktorí uverili v Kornéliovej domácnosti, boli pokrstení vo Svätom Duchu.

List Rímskym, 5. kapitola. V tejto kapitole sa hovorí o tých, ktorí sú ospravedlnení z viery (verš 1). V 5. verši je uvedené, že im je daný Svätý Duch, čo sa pozná podľa toho, že je láska Božia

vyliata v ich srdciach: „*lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.*“ Darovanie Svätého Ducha je v kontexte prvých piatich veršov spojené s ospravedlnením z viery u všetkých, ktorí uverili.

1. Korintským 12:3 „... A nikto nemôže povedať: *Pán Ježiš, okrem v Svätom Duchu.*“ Povedať *Pán Ježiš* znamená vyznať Ježiša Krista ako svojho Pána. A nikto nemôže vyznávať Ježiša Krista ako svojho Pána, keby nemal Svätého Ducha. Tento verš je v kontraste s predchádzajúcim, v ktorom sa veriacim pripomína ich minulosť, kedy chodili k nemým modlám. Ale teraz vyznávajú Ježiša Krista ako svojho Pána – a to je možné iba vo Svätom Duchu. To tiež znamená, že každý, kto vyznáva Ježiša Krista ako Pána, je pokrstený vo Svätom Duchu – pozri aj Rímskym 10:13.

1. Korintským 12:13 „*Ved' aj my všetci v jednom Duchu sme boli pokrstení v jedno telo, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom.*“ (evanjelický preklad). V tomto verši je pre naše úvahy kľúčovým argumentom výraz *my všetci*. Voľne povedané, toto miesto hovorí, že *my všetci, ktorí sme sa napili Svätého Ducha, sme pokrstení v jedno telo*. A aj opačne. Nikto by nemohol byť pokrstený, pripojený k jednému telu, keby nemal Svätého Ducha. Ten, kto nie je pripojený k jednému telu, nepatrí Kristovi, čo znamená, že nie je spasený. Nikto nemôže byť spasený mimo Krista.

2. Korintským 1:22 „[je to Boh] *ktorý si nás i zapečatil a dal závdavok Ducha do našich srdc.*“ Toto poslanstvo je adresované všetkým v Korinte, ktorí

uverili. Zapečatenie sa deje vtedy, keď človek uverí v evanjelium (pozri nižšie v súvislosti s veršom Efezským 1:13).

List Galatským 3. kapitola:

„*Lebo to by som chcel zvedieť od vás, či zo skutkov zákona ste dostali Ducha či z počutia viery?*“ (verš 2).

„*Nuž teda ten, ktorý vám dáva Ducha a činí medzi vami divy, či to činí zo skutkov zákona a či z počutia viery?*“ (verš 5). „... *aby sme dostali zaslúbenie Ducha skrze vieru.*“ (verš 14).

Situáciu, žeby niekto uveril v evanjelium Ježiša Krista a nedostal Svätého Ducha, Písmo nepozná a nepripúšťa. Priamo hovorí, že *každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený* (Rímskym 10:13 a vyššie citované verše). Byť spasený a nemať Svätého Ducha, to podľa kontextu Písma jednoducho neexistuje (Rímskym 8:9). Zvláštnu pozornosť si však zasluhuje situácia v Samárii. Budeme sa ňou zaoberať nižšie.

Všetkých predchádzajúcich päť citovaných veršov darovanie Svätého Ducha spája s okamihom, kedy uveríme v evanjelium. Chvíle, kedy uveríme a dostaneme Svätého Ducha (pokrstenie vo Svätého Ducha), sú vzájomne dôsledne spojené a skĺbené do jednej udalosti.

Darovanie Svätého Ducha (krst vo Svätom Duchu) je univerzálna udalosť pre všetkých galatských veriacich bez rozdielu a je spojená s uverením. Rovnako ako veriaci v Galácii aj všetci ostatní veriaci dostávajú Svätého Ducha (sú pokrstení vo Svätého Ducha) v okamihu, keď uveria v evanjelium Ježiša Krista. Sem by sme mohli zaradiť aj verš Galatským 4:6.

List Efezským uvádza: „*v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium*

svojho spasenia, v ktorom aj, uveriac, zapečatení ste Svätým Duchom zaslúbenia“ (Efezským 1:13). Tento verš priamo spája vieru v evanjelium a zapečatenie Svätým Duchom do jednej udalosti. Je to veľmi silný argument v prospech nášho tvrdenia o automatickom zapečatení Svätým Duchom všetkých veriacich vtedy, keď uverili. Výraz *zapečatený Svätým Duchom* môžeme považovať za synonymický s výrazom *pokrstený vo Svätom Duchu*. Výrok v tomto verši je zosilnený tým, že sa tu Svätý Duch nazýva „Svätý Duch zaslúbenia“, čím sa zjavne poukazuje na to, že ide o naplnenie zaslúbenia darovania Ducha tým, čo uveria, čiže krstu vo Svätom Duchu (Ján 7:37-39 a Galatským 3:14).

Svätý Duch je rozpoznávacím znamením veriaceho v evanjelium a tiež toho, že každý, kto uveril, je vlastníctvom Ježiša Krista: „... *Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.*“ (Rímskym 8:9). Ak by uverenie v evanjelium Ježiša Krista neznamenal aj pokrstenie vo Svätého Ducha, znamenalo by to, že existujú ľudia, ktorí činili pokánie a uverili, verejne vyznali a vyznávajú svoju vieru, ale nepatria Kristovi, lebo nemajú Kristovho Ducha. Ten, kto nemá Ducha, nie je Kristov, ten Kristovi nepatrí (Rímskym 8:9). Túto situáciu podrobnejšie opisuje aj publikácia *Pane, Pane!*^A Všetci, ktorí uverili v Ježiša Krista, sú Kristovi a patria do jeho duchovného tela. Pokrsteniu v jedno telo sa budeme venovať v inom článku.

Prípad, v ktorom by niekto biblicky uveril v evanjelium Ježiša Krista a nedostal automaticky Svätého Ducha, Písmo neuvádza. Uverenie a prijatie Svätého Ducha sú skĺbené udalosti, ktoré sú

v Písme tesne a neoddelene späté bez toho, aby bolo čo i len naznačené, že pokrstenie vo Svätého Ducha je zvláštna a od uverenia v evanjelium Ježiša Krista oddelená udalosť. Ak by existovala situácia, že ľudia uverili v evanjelium, ale neboli pokrstení vo Svätom Duchu, teda nemali by Svätého Ducha, potom by Svätý Duch v nich neprebýval a neboli by ani chrámom Svätého Ducha, a tým by ani neboli zapečatení Svätým Duchom. Odporovalo by to veršom Matúš 10:32; Rímskym 10:9-10; 1. Jánov 4:13 a 15-16; Skutky 13:48.

Učenie, podľa ktorého ten, kto uveril v evanjelium, nie je automaticky pokrstený vo Svätom Duchu

Toto učenie je založené na niektorých veršoch interpretovaných tak, aby ho podporovali. Sú to verše: Ján 20:22; Lukáš 24:49; Skutky 1:5 a 8, Skutky 2:4, Skutky 8:4-17, Skutky 19:1-6. Tieto verše sú interpretované tak, že sa poukazuje na časovú postupnosť, následnosť, oddelenosť a samostatnosť uverenia a pokrstenia vo Svätom Duchu. Podľa tohto učenia ku krstu vo Svätom Duchu dochádza až niekedy neskôr po spasení v tom zmysle, že krst vo Svätom Duchu nie je bezprostredným dôsledkom uverenia v Ježiša Krista. Ako priamym potvrdením tohto tvrdenia má byť prípad učeníkov a Letníc a prípad učeníkov v Samárii.

Prípad učeníkov a Letníc (Ján 20:22; Lukáš 24:49; Skutky 1:5 a 8, Skutky 2:4). Tvrdí sa, že: „Učeníci uverili v Ježiša Krista, obrátili sa, opustili svoje domovy a všetko čo mali a nasledovali Pána. Napriek tomu všetkému im Pán Ježiš hovorí, že majú zostať v Jeruza-

leme a očakávať na dar Svätého Ducha a byť pokrstení vo Svätom Duchu.“ To všetko je pravda, ale zabúda sa na to, čo je pritom najdôležitejšie – zabúda sa na to, že ešte nebolo Svätého Ducha, lebo Svätý Duch ešte nebol daný, zoslaný, vyliaty, lebo Ježiš ešte nebol oslávený (Ján 7:39). Práve preto lepšie a s Písmom konzistentné tvrdenie by bolo: „Preto, že učeníci uverili v Ježiša Krista, obrátili sa, opustili svoje domovy a všetko čo mali a nasledovali Pána, im Pán Ježiš hovorí, že majú zostať v Jeruzaleme a očakávať na dar Svätého Ducha a byť pokrstení vo Svätom Duchu.“ Až po vyliatí, po zoslaní Svätého Ducha učeníci mohli byť Svätým Duchom pokrstení – skôr nie, skôr sa to jednoducho nemohlo stať. Svätý Duch bol vyliaty až na Letnice, a preto učeníci boli ním pokrstení až na Letnice. Do Letníc Duch „prebýval u učeníkov“. Od Letníc „Duch bol v učeníkoch“ – „... Ale vy ho znáte, pretože prebýva u vás a bude vo vás.“ (Ján 14:17).

Vtedy na počiatku, na Letnice v Jeruzaleme, keď bol Svätý Duch zoslaný na zem, aby tu trvalo prebýval, došlo k dvom udalostiam. Jednak sa udialo samotné vyliatie Ducha a jednak boli učeníci do Svätého Ducha ponorení, pokrstení. Preto keď hovoríme o vyliatí Svätého Ducha a krste vo Svätom Duchu, musíme tieto dve udalosti od seba odlišovať. Súčasne si ale musíme uvedomiť, že vyliatie Svätého Ducha a krst do Svätého Ducha učeníkov na Letnice sú prepojené udalosti, lebo vyliatie Svätého Ducha bolo zviditeľnené cez dary Svätého Ducha, ktoré boli dôsledkom krstu učeníkov vo Svätom Duchu. V skutočnosti teda ide nie o dve,

ale o tri odlišné a oddelené, ale súčasne súvisiace a prepojené udalosti: vyliatie Svätého Ducha, pokrstenie do Svätého Ducha a zviditeľnenie prítomnosti Svätého Ducha na zemi. O týchto troch udalostiach hovoria aj verše v Skutkoch 2:2-4. Na vyliatie Svätého Ducha poukazuje verš 2 (*z neba povstal zvuk a naplnil dom*). Na krst vo Svätom Duchu – ponorenie do Svätého Ducha – poukazuje verš 3 a prvá polovica verša 4 (*ukázali sa čoby jazyky ohňa, sadol si na každého učeníka a zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom*). Na zviditeľnenie prítomnosti Svätého Ducha na zemi poukazuje druhá časť verša 4 (*začali hovoriť inými jazykmi, tak ako im dával Duch vysloviť sa*). Zviditeľnenie prítomnosti Ducha na zemi bola udalosť rovnako dôležitá ako jeho vyliatie/zoslanie z neba:

1. Vyliatie, zoslanie Svätého Ducha na zem na Letnice bola neopakovateľná jednorazová jedinečná udalosť. Svätý Duch bol zoslaný z neba a týmto okamihom daný na trvalé prebývanie. Táto jednorazová udalosť, tento počiatok trvalého prebývania Ducha na zemi bol zviditeľnený na troch miestach.

Prvýkrát bol zviditeľnený v Jeruzaleme, potom v Samárii a nakoniec v Kornéliovom dome. Na Letnice v Jeruzaleme tí asi 120 verní učeníci Ježiša Krista boli ako prví naplnení Svätým Duchom (pokrstení do Svätého Ducha) a Svätý Duch v nich sa zviditeľnil tým, že hovorili inými jazykmi. (O samotnom krste vo Svätom Duchu píšeme v predchádzajúcom samostatnom článku.) V Samárii boli Svätým Duchom naplnení Samaritáni a bolo to očividné – Skutky 8:17-18 (viac o tejto udalosti nižšie).

V Kornéliovom dome boli Svätým Duchom naplnení prvýkrát príslušníci iného ako židovského národa (pohania) a Svätý Duch v nich sa zviditeľnil tým, že hovorili inými jazykmi a vebili Boha (Skutky 10:46 – pohania vebili Boha Izraela a vebili ho vo Svätom Duchu!).

Zviditeľnením vyliatia Svätého Ducha v Jeruzaleme, Samárii a Kornéliovom dome Boh dal jasne najavo, že Svätý Duch je daný a poslaný všetkým národom a etnikám (Ján 16:8-11; Skutky 11:15-17). Viditeľné vyliatie Svätého Ducha na spomínaných troch miestach hovorí o tom, že Svätý Duch je dar určený každému, kto uverí, bez ohľadu na jeho národnú alebo etnickú príslušnosť. Vyliatie Svätého Ducha a zviditeľnenie jeho vyliatia patria k primárnym účelom a dôsledkom Letnic.

To, že zaslúbený Svätý Duch bol vyliaty, daný, sa stalo očividným práve preto, že sa prejavil prostredníctvom svojich darov v tých, ktorí ním boli naplnení (v neho pokrstení). Zviditeľnenie prítomnosti Svätého Ducha v uverivších v Ježiša Krista bolo nutne potrebné na svedectvo o tom, že dielo a obeť Ježiša Krista boli Bohom Otcem v nebesiach prijaté a zaslúbený dar Svätého Ducha bol skutočne daný a Svätý Duch bol skutočne vyliaty/zoslaný.

Zviditeľnením prítomnosti Svätého Ducha, ktoré sa udialo cez jeho dary, sa samotné vyliatie nedalo prehliadnuť. Bolo to niečo nové a pre tých, ktorí sa ho zúčastnili, niečo neslýchané. Bolo to jasné a neprehliadnuteľné svedectvo prítomnosti Svätého Ducha na svete. Apoštol Peter bol prvý, ktorému bolo zjavené, že ide o naplnenie Joelovho proroctva.

S vyliatím Svätého Ducha na Letnice došlo súčasne aj k ďalším udalostiam. Došlo k zrodu Cirkvi, otvoreniu nebeského kráľovstva pre Židov aj pohanov a k naplneniu zaslúbenia o kľúčoch nebeského kráľovstva, ktoré Pán Ježiš zaslúbil Petrovi (Matúš 16:19). Týmto témam je venovaná publikácia uvedená v poznámke^B.

Prítomnosť zaslúbeného Mesiáša v Izraeli, Ježiša Krista z Nazareta, bola zviditeľnená jeho krstom v Jordáne a znameniami, ktoré ho sprevádzali (Ján 1:31-33; *Solas* číslo 31, str. 23-27). Rovnako tak aj zoslanie a prítomnosť zaslúbeného Svätého Ducha bola zviditeľnená prejavom sa Ducha v tých, ktorí ním boli pokrstení (Skutky 2:16-17). Bola uskutočnená prostredníctvom nadprirodzených znamení ako hovorenie inými jazykmi a prorokovanie.

Udalosti v Jeruzaleme, Samárii a Kornéliovom dome sú zároveň aj počiatkom služby Svätého Ducha. Boh tým dal jasne najavo, že Svätý Duch je zoslaný, je prítomný na zemi a že začal konať dielo, ku ktorému je určený. Boh nekoná tajne, skryte, ale všetko, čo koná,

vopred ohlasuje skrze svojich služobníkov prorokov (Ámos 3:7) a potom rovnako očividne zjavuje aj naplnenie svojich sľubov – pozri napr. Skutky 26:22 a 26, Skutky 2:16.

2. Od Letníc v Jeruzaleme, od skladania rúk Petrom a Jánom na veriach Samaritánov v Samárii a od udalosti v Kornéliovom dome sa krst vo Svätom Duchu stal už opakovanou udalosťou, ktorú zažije každý, kto uverí v evanjelium Ježiša Krista a obráti sa od modiel k živému Bohu. V prítomnosti krst vo Svätom Duchu je bezprostredným dôsledkom a automatickou udalosťou obrátenia a uverenia v evanjelium Ježiša Krista.

Je logické a pochopiteľné, že tých asi 120 učeníkov Ježiša Krista nemohlo byť pokrstených vo Svätom Duchu skôr ako na Letnice, lebo Svätý Duch musel byť najprv vyliaty a až potom učeníci mohli byť do Svätého Ducha ponorení (pokrstení). Preto argumentovať ich príbehom ako vzorom pre súčasnosť, podľa ktorého boli ľudia spasení pred Letnicami, ale pokrstení vo Svätom Duchu až na Letnice – a teda uverenie (spasenie) a krst vo Svätom Duchu sú stále dve od seba oddelené a bezprostredne nesúvisiace udalosti, nie je prijateľné – lebo v konečnom dôsledku to nie je v zhode s učením a zjavením Písma. Pred Letnicami, pred vyliatím Svätého Ducha na zem, nikto nemohol byť ponorený (pokrstený) do Svätého Ducha. K prvému krstu vo Svätom Duchu došlo až na Letnice v Jeruzaleme. Až od Letníc sa deje krst vo Svätom Duchu.

Na Letnice bol Svätý Duch vyliaty na svet, ale tým svet nebol pokrstený do Svätého Ducha. Na Letnice boli do Svätého Ducha pokrstení iba tí, ktorí už mali

viaru v Ježiša Krista – alebo vtedy uverili v evanjelium a vyznali svoju vieru v Ježiša Krista. Skúsenosť krstu vo Svätom Duchu do Letníc nemali ani tí 120 učeníci, ale od Letníc ju má každý, kto sa obráti a verí evanjeliu Ježiša Krista. Až od Letníc sa naplňajú slová Jána Krstiteľa: „*Ja som vás pokrstil vodou, ale on vás bude krstiť Svätým Duchom.*“ (Marek 1:8). Ježiš Kristus krstí do Svätého Ducha až odvtedy, ako sa posadil po pravici Otca v nebesiach, dostal zasľúbený dar Svätého Ducha a poslal/vylial ho: „*Vývšný súc teda pravickou Božou a dostaníc zasľúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete.*“ (Skutky 2:33).

3. Okrem týchto troch udalostí/krstov (na Letnice v Jeruzaleme, v Samárii a Kornéliovom dome) je potrebné znova si všimnúť príbeh učeníkov v Efeze, ale z iného pohľadu, ako sme to urobili vyššie (Skutky 19:1-7). *O čom táto udalosť ešte hovorí?* Hovorí o tom, že nestačí len uvedomiť si svoju hriechnosť, činiť pokánie a podrobiť sa Jánovmu krstu. Ak to povieme rétorikou našej témy o krstoch, znamená to, že na to, aby nám bol udelený dar Svätého Ducha a trvalo v nás prebýval (krst vo Svätom Duchu), nie je postačujúci Jánov krst. V súčasnosti, v novozmluvnej dobe, je k uvedomeniu si svojej hriechnosti a pokániu potrebné aj uverenie v evanjelium Ježiša Krista a vyznanie tejto viery – čo je v Efeze (v kontexte veršov Skutky 19:1-7) vyjadrené krstom na meno Pána Ježiša.

4. Krsty vo Svätom Duchu, ktoré sa udiali na Letnice v Jeruzaleme, v Samárii, v Kornéliovom dome a v Efeze, boli kolektívnymi a historicky jedinečnými

udalostami. Odvtedy sa krst vo Svätom Duchu deje ako individuálna udalosť v živote jednotlivca, ktorý činil pokánie a uveril evanjeliu Ježiša Krista (Galatským 3:2, 3:5, 3:14).

5. Časť veriacich zdôrazňuje, že ten, kto nehovorí inými jazykmi, nie je pokrstený do Svätého Ducha. Prehliada sa pritom skutočnosť, že okrem darov Ducha (1. Korinským 12) je ešte aj ovocie Ducha (Galatským 5:22). Ale aj ovocie Ducha je dôsledok krstu vo Svätom Duchu, aj keď nie je také viditeľné ako hovorenie jazykmi alebo prejavovanie iných darov Ducha. Je častým svedectvom obrátených, že po obrátení v ich živote zrazu nastal pokoj, radosť a objavila sa láska – veci, ktoré predtým u nich neboli – aj keď pritom nemajú dar hovorenia inými jazykmi.

Krstom učeníkov v Efeze sme sa zaoberali aj vyššie. Verš Ján 20:22 sme vysvetlili v predchádzajúcom článku *Krst Svätým Duchom*.

Ako to bolo s veriacimi v Samárii (Skutky 8:4-17, hlavne verše 15-17)? Udalosti s veriacimi v Samárii sa uvádzajú ako príklad toho, že ľudia sú spasení, ale nie sú automaticky pokrstení do Svätého Ducha. O čo v Samárii v skutočnosti išlo?

Filip v Samárii kázal Krista (8:5). Povstala tam veľká radosť a zástupy uverili na kázeň Filipovu, boli spasení, boli pokrstení na meno Ježiš, ale Svätý Duch ešte nezostúpil na nikoho z nich (Skutky 8:12-17). Keď počuli apoštoli, ktorí boli v Jeruzaleme, že Samária prijala slovo Božie, poslali k nim Petra^b i Jána.

Obyvatelia Samárie boli zvláštnou spoločnosťou, ktorá bola tvorená etnic-

kými Židmi a príslušníkmi iných národov, ktorí prišli na územie Samárie po odsunutí väčšiny Izraelčanov do babylonského zajatia. Samaritáni vyznávali vieru podľa Mojžišových zákonov, ale prijali aj prvky náboženstiev prisťahovaných národov.

Pritom situácia s tými samaritánmi, čo uverili, bola obdobná ako s učeníkmi v Jeruzaleme pred Letnicami. Samaritáni na Filipovu kázeň uverili v evanjelium a uposlúchli výzvu nasledovať Ježiša Krista a prejavili to tým, že sa dali pokrstiť na meno Ježiš. Uverili, obrátili sa, dali sa pokrstiť, ale Svätý Duch nezostúpil na žiadneho z nich, lebo tam bol jeden problém. Ten problém boli vzťahy medzi Židmi a Samaritánmi.

Aké boli vtedy vzťahy medzi Samaritánmi a Židmi? Zlé! Samaritáni a Židia sa od seba oddeľovali, a to odvtedy, čo sa Židia vrátili z babylonského zajatia. Pri obnove Jeruzalema vtedy vzniklo medzi nimi nedorozumenie, ktoré ešte stále pretrvávalo. Židia sa nestýkali so Samaritánmi, štítali sa ich, oddeľovali sa od nich. Ale keď apoštoli v Jeruzaleme počuli, že Samária prijala slovo Božie, poslali k nim Petra a Jána. Prostredníctvom Petra a Jána došlo k zmiereniu a zjednoteniu tých, čo uverili zo Samárie a veriacich zo Židov. Že došlo k zmiereniu a zjednoteniu môžeme usudzovať z toho, že sa Peter a Ján za nich modlili, skladali na nich ruky a vtedy dostávali Svätého Ducha (Skutky 8:17). Môžeme to chápať ako zmierenie, lebo asi ťažko niekto dovolí, aby na neho skladal ruky ten, kto s ním nie je v zhode, v priateľstve, s kým nemá usporiadané vzťahy. A rovnako ani tí, ktorí sa modlia za iných, pravdepodobne nezložia ruky na

tých, ktorí by ich odmietali a neprijímali. Skladanie rúk predstavuje zjednocovanie sa. Uvedme príklad: Zbor sa zjednotil s Barnabášom a Pavlom, položili na nich ruky, prepustili ich na misijnú cestu a za nimi aj stáli, Skutky 13:1-4. Taktiež pri obetovaní zvierat sa na obeť skladali ruky, čím sa hriešnik stotožňoval s obetou. V ôsmej kapitole Skutkov čítame, že ani Svätý Duch nezostúpil na žiadneho Samaritána prv, ako prišiel Peter a Ján a ako došlo k tomu, že sa Peter a Ján za Samaritánov modlili a skladali na nich ruky. A tak môžeme povedať, že Svätý Duch zostúpil na Samaritánov až potom, keď došlo k zmiereniu, lebo inak by bolo v cirkvi rozdelenie od samého začiatku. Aj v Samárii by bola vznikla cirkev, ale

cirkev v Samárii a cirkev v Judsku by boli bez predchádzajúceho zmierenia oddelené jedna od druhej a cirkev ako taká by bola rozdelená od samého počiatku.

Drahoslav Vajda

 A Drahoslav Vajda Pane, Pane!, vyd. MSEJK, Bratislava 2005, ISBN 80 88891 65 5. Publikácia v elektronickej forme s plným textom sa nachádza na adrese <http://drahoslav.solas.sk/publikacie/publikacie/pane-pane>

B Drahoslav Vajda Kľúče nebeského kráľovstva, vyd. MSEJK, Bratislava 2004, ISBN 80 88891 46 9. Publikácia v elektronickej forme s plným textom sa nachádza na adrese <http://drahoslav.solas.sk/publikacie/publikacie/kluce-nebeskeho-kralovstva>

Iné učenia o krste vo Svätom Duchu

Čo Písmo učí o krstoch

V tomto článku sa budeme venovať iným učeniám o krste vo Svätom Duchu v porovnaní s tým, ako sme o ňom písali v predchádzajúcom článku *Krst vo Svätom Duchu*.

Krst vo Svätom Duchu ako hovorenie inými jazykmi

Existuje učenie, „doktrína“, ktorá tvrdí, že krst vo Svätom Duchu vždy ako zvláštny dôkaz sprevádza hovorenie inými jazykmi. Preskúmame túto „doktrínu“ podrobnejšie.

Písali sme, že pod krstom vo Svätom Duchu v doslovnom význame rozumieme „ponorenie“ do Svätého Ducha vyjadrené rôznymi synonymickými pojmi ako „dostať Ducha“ (Ján 7:39; Skutky 8:15, 19:2; Galatským 3:2), „dostať zaslúbenie Svätého Ducha“ (Skutky 2:33; Galatským 3:14), „dostať dar

Svätého Ducha“ (Skutky 2:38, 10:45). Pri tomto krste krstiteľom je Pán Ježiš Kristus. On vylial Svätého Ducha a krstí vo Svätom Duchu (Skutky 2:33; Matúš 3:11). Výsledkom krstu je, že Svätý Duch trvale prebýva vo veriacom (Ján 14:17; 1. Korintským 6:19). Svätý Duch vo veriacom sa okrem iného prejavuje darmi tak, ako sám Duch udeľuje (1. Korintským 12:1-11).

Písmo hovorí o prejavovaní sa Ducha – „jednému každému sa dáva prejavovanie Ducha“ (1. Korintským 12:7). Týmto prejavom Ducha sa hovorí aj *dary milosti* (1. Korintským 12:4) alebo *dary Svätého*

Ducha a „služby“ (1. Korintským 12:5), ktoré Duch udeľuje veriacim na spoločný úžitok (1. Korintským 12:1-11) rozdeľujúc osobitne jednému každému, ako sám chce. Jedným z jeho darov je hovorenie jazykmi.

Prejavy Ducha nie sú totožné so samotným krstom vo Svätom Duchu. Každý prejav Ducha je už dôsledok krstu vo Svätom Duchu. Tak je tomu s hovorením inými jazykmi rovnako ako aj so všetkými inými prejavmi Ducha – všetky sú dôsledkom toho, že Svätý Duch už je vo veriacom, že v ňom, v jeho vnútri už trvale prebýva. Najprv veriaci Svätého Ducha dostane (je vo Svätého Ducha pokrstený) a potom sa jeho prítomnosť vo veriacom rôznym spôsobom zviditeľní. Dary Ducha je už iná téma a na tomto mieste sa jej nevenujeme.

Jednou z principiálnych, univerzálnych a spoločných charakteristík všetkých udalostí odohrávajúcich sa v našom časnom svete je, že každá udalosť má príčinu a každá udalosť má dôsledok. *Všetko má príčinu, všetko má dôsledok.* Hovorí sa tomu *princíp príčinnosti*. Príčina a dôsledok sú vždy iné, od seba odlišné, rozdielne udalosti, pričom najprv je príčina a potom dôsledok. Dôsledok nepredbieha príčinu a ani nie je s príčinou totožný. Princíp príčinnosti platí pre každú udalosť – nepoznáme z neho výnimku. Preto princíp príčinnosti musíme brať do úvahy pri skúmaní akejkoľvek udalosti. Princíp príčinnosti nachádzame aj pri krste vo Svätom Duchu. Viera v evanjelium Ježiša Krista je podmienkou k tomu, aby sme dostali (dar) Ducha (Galatským 3:2, 3:5, 3:14). Príčinou je viera v evanjelium, dôsledkom je krst vo Svätom Duchu.

Všimnime si pozornejšie vyliatie Svätého Ducha na Letnice. Vtedy boli apoštoli a učeníci zhromaždení v Jeruzaleme pokrstení vo Svätom Duchu. Týmto sa naplnilo zaslúbenie Pána Ježiša z veršov Skutky 1:4-5. Toto vyliatie Ducha bolo sprevádzané duchovným darom hovorenia v iných jazykoch (Skutky 2:1-4). Hovorenie inými jazykmi bolo dôsledkom naplnenia učeníkov Svätým Duchom (Skutky 2:4). Toto naplnenie učeníkov Svätým Duchom bolo už dôsledkom ich pokrstenia vo Svätom Duchu. Pokrstenie v Duchu bolo príčinou a hovorenie jazykmi dôsledkom.

Toto môžeme vidieť aj v iných prípadoch opísaných v Skutkoch – napr. v dome Kornéliovom, v Samárii (Skutky 8:14-17) či v Efeze (Skutky 19:6). Najprv Svätý Duch na veriacich zostúpil a až potom došlo k prejavu jeho prítomnosti vo veriacom – obyčajne hovorením iným jazykom alebo prorokovaním ako darom, ktorý Svätý Duch veriacemu udelil. Prejav každého z darov Svätého Ducha vychádza z vnútra veriaceho. Vo vnútri veriaceho je zdroj prejavu daru, a to dosvedčuje, že Svätý Duch už v ňom prebýva, keď najprv musel do neho vstúpiť („*Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás...*“; 1. Korintským 6:19). To, že duchovný dar (ako hovorenie jazykmi alebo prorokovanie) môže sprevádzať pokrstenie do Svätého Ducha, neznamená, že tieto prejavy Ducha budú nutne sprevádzať každý krst vo Svätom Duchu.

Na udalosti súvisiace s krstom v Duchu sa pozrime aj cez odpovede na otázky: *Kto krstí vo Svätom Duchu? Kto udeľuje dary, medzi ktoré patrí aj ho-*

vorenie inými jazykmi a prorokovanie? Odpovede nachádzame v Písme a tie sú:

Vo Svätom Duchu krstí Pán Ježiš Kristus (Matúš 3:11-12; Marek 1:7-8; Lukáš 3:16-17; Ján 1:33; Skutky 2:33).

Dary rozdeľuje Svätý Duch tak, ako sám chce (1. Korintským 12:11). Písmo dostatočne jasne, dôrazne a zreteľne zjavuje, že každý, kto uverí v evanjelium Ježiša Krista, dostane *dar Svätého Ducha* (Ján 7:39, 14:17; Lukáš 24:49; Skutky 1:4-5; Skutky 2:38) – a pod *darom Svätého Ducha* sa tu myslí *darovanie, udelenie samotného Svätého Ducha* tomu, kto uveril, kto je takto pokrstený vo Svätom Duchu (Skutky 2:38, 8:16-17, 10:45, 11:17; Rímskym 8:9). Až potom, keď Svätý Duch už prebýva vo veriacom, sám Duch mu následne udelí niektorý zo svojich darov – ale nie každý dostane dar hovorenia jazykmi a nie každý dostane každý dar Ducha (1. Korintským 12:30).

Najprv teda veriaci dostane dar Svätého Ducha (samotného Svätého Ducha), je pokrstený vo Svätého Ducha a až potom od Svätého Ducha dostane niektorý z jeho darov – už ako prejav jeho prítomnosti v sebe. Kvôli tomuto nemôžeme prijať učenie, ktoré tvrdí, že *krst vo Svätom Duchu* alebo *byť pokrstený vo Svätom Duchu* znamená hovoriť inými jazykmi

a že kto nehovorí inými jazykmi, nie je alebo ešte nebol pokrstený vo Svätom Duchu. K vysloveniu takejto „doktríny“ nás Písmo nijako neoprávňuje.

Ak by sme prijali tvrdenie, že krst vo Svätom Duchu je hovorenie inými jazykmi, zamenili by sme osoby Božej trojice a popreli by sme, že krstiteľom vo Svätom Duchu je Pán Ježiš Kristus (Matúš 3:11-12; Marek 1:7-8; Lukáš 3:16-17; Ján 1:29-30; Skutky 2:33), lebo dar hovorenia inými jazykmi udeľuje Svätý Duch (1. Korintským 12:11). Ak by sme tvrdili, že niekto, kto nehovorí inými jazykmi, nie je pokrstený vo Svätom Duchu, popreli by sme Písmo predovšetkým v 1. Korintským 12:30, miesta, ktoré hovoria o dare Ducha veriacim v evanjelium (Ján 7:39; Skutky 2:38, 8:20, 10:45, 11:17; Rímskym 8:9) a miesta, ktoré hovoria o tom, že *veriaci je chrámom Svätého Ducha* (1. Korintským 3:16, 6:19). Rovnako by sme tým urobili logickú chybu, a to v tom, že by sme stotožnili dôsledok s jeho príčinou.

Krst vo Svätom Duchu ako pokrstenie v jedno telo

Podľa ďalšieho „iného učenia“ *krst vo Svätom Duchu* je pokrstenie v *jedno telo*.

Východiskom tohto učenia je prvá časť verša: „*Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo*, buď Židia, buď Gréci, buď sluhovia, buď slobodní, a všetci sme napojení v jedného Ducha.“ (1. Korintským 12:13). Pod *telom* v tomto verši sa rozumie *Kristovo duchovné telo*, v ktorom sú veriaci v Krista údmi tela a Kristus je jeho hlavou. Obraz tela asi najvýstižnejšie vyjadruje jednotu veriacich s Kristom a jednotu veriacich navzájom: „*A všetko poddal pod jeho [Kristove] nohy a jeho [Krista] dal za hlavu nado všetko cirkvi, ktorá je jeho telom...*“ (Efezským 1:22-23; pozri aj Kolosenským 1:18, Rímskym 12:4-5 a 1. Korintským 12:12-27 – hlavne verš 27).

O tomto tele hovoria hlavne tri pasáže. Prvou je Rímskym 12:4-5, druhou 1. Korintským 12:7-27 (a to priamo verš 27) a tretou Efezským 4:15-16, ale Písmo o *pokrstení* v toto jedno duchovné telo hovorí priamo iba v prvej časti verša 1. Korintským 12:13 [„*Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení k (gr. eis) jednému telu...*“ – s prihliadnutím ku gréckemu textu, v ktorom v tejto väzbe stojí predložka „k“ (eis)]. Výraz *pokrstení k jednému telu* svojím významom hovorí o pripojení veriacich ku Kristovmu duchovnému telu a o zjednotení s Kristom ako hlavou. Títo sú v jednote s Kristom a aj v jednote navzájom so sebou, lebo sú naplnení tým istým Duchom – lebo „*všetci jedného (toho istého) Ducha boli dostali pit'*“ (druhá časť verša 1. Korintským 12:13). Preskúmame, či pasáže, ktoré hovoria o Kristovom duchovnom tele, dovoľujú považovať tento „krst“, toto „zjednotenie“ či „pripojenie“ za „krst vo Svätom Duchu“.

Keď porovnáme pasáže, ktoré hovoria o *vyliatí a zostúpení Svätého Ducha* na veriacich na Letnice, v Kornéliovom dome a iné verše s pasážami hovoriacimi o *Kristovom duchovnom tele*, nachádzame v týchto udalostiach rozdiely. Tieto rozdiely najlepšie uvidíme, keď si všimneme dôsledky oboch udalostí. Podľa pasáží Skutky 2:2-4, Skutky 10:44-46 a Skutky 19:6, v ktorých došlo k naplneniu tých, čo uverili, Svätým Duchom vo význame pokrstenia vo Svätom Duchu, bolo dôsledkom (prejavom) tohto naplnenia *hovorenie inými jazykmi a prorokovanie* (Svätý Duch im udelil tieto dary). Nikde sa v týchto pasážach/veršoch ani v náznačkách nehovorí o tom, že sa *krstom vo Svätom Duchu* veriaci stali *údmi jedného tela*. Tam, kde je reč o *krste vo Svätom Duchu*, nenachádzame výrazy o *jednom tele, údoch a hlave*.

V pasážach, v ktorých sa hovorí o *duchovnom Kristovom tele*, sa nič nehovorí o *prijatí Svätého Ducha*. Nehovorí sa o tom, ako toto jedno telo bolo vytvorené a kto ho vytvoril, ale sa hovorí o ňom ako o hotovom tele, v ktorom každý úd už bol pred pripojením pokrstený vo Svätom Duchu (*všetci už predtým boli pili Ducha* – druhá časť verša 1. Korintským 12:13). Hovorí sa o tom, ako má toto telo fungovať, prečo je väzba medzi veriacimi taká, aká je väzba medzi údmi fyzického tela. Hovorí sa o vzájomnej potrebe a užitočnosti, o vzájomnej starostlivosti údov tela o seba navzájom (1. Korintským 12:12-27, hlavne verš 25), o znášateľnosti sa v láske a zachovávaní jednoty (Efezským 4:2-3), o zdokonaľovaní svätých k dielu služby a budovaní Kristovho

tela v láske, o raste vo viere a v dopelost' v Krista, ktorý je hlavou tela (Efezským 4:12-16). Pasáž Efezským 4:12-16 potom pokračuje veršami, ktoré hovoria o živote v posvätení tých, ktorí patria Kristovi.

Podľa týchto dôsledkov sme oprávnení tvrdiť, že *pokrstenie v jedno telo*, pripojenie k jednému Kristovmu duchovnému telu a *krst vo Svätom Duchu* nie je to isté. Ďalší argument v prospech tohto tvrdenia je v odpovedi na otázku: *Kto krstí k jednému telu?*

Vo Svätom Duchu krstí Ježiš Kristus. To je nespochybniteľná výpoveď Písma prostredníctvom Jána Krstiteľa (Matúš 3:11 a paralelné verše). Žiadna z citovaných pasáží Písma vo vyššie uvedenom odseku však neumožňuje tvrdiť alebo sa len domnievať, že krstiteľom k jednému telu je Ježiš Kristus. Ide o verše Efezským 1:22-23; Kolosenským 1:16-18 a 1. Korintským 12:13 a 27, ktoré to nedovoľujú. Podľa druhej časti verša 1. Korintským 12:13 všetci veriaci boli vo Svätého Ducha už pokrstení (Ježišom Kristom) ešte pred pokrstením v jedno telo. Ak by sme tvrdili, že *pokrstenie v jedno telo je krst vo Svätom Duchu*, dostali by sme sa do ťažkostí, lebo vtedy by sme dôsledok stotožnili s jeho príčinou, a síce v tom, že krst vo Svätom Duchu je prijatie Svätého Ducha tými, ktorí už Svätým Duchom pokrstení/naplnení boli (*všetci už predtým [pred pokrstením v jedno telo] boli pili Ducha* – zmysel druhej časti verša 12:13; pozri aj evanjelický preklad), alebo že Ježiš Kristus krstí sám do seba. Toto druhé je logický rozpor odporujúci veršu Efezským 1:22-23 („*A všetko poddal [Otec] pod jeho [Kristove] nohy a jeho [Krista]*

dal za hlavu nado všetko cirkvi, ktorá je jeho telom...“).

A tak ostaneme len pri konštatovaní, že nie je to Ježiš Kristus, ktorý *krstí k jednému telu*. Preto *pokrstenie k jednému telu* nemôžeme považovať za *krst vo Svätom Duchu*, lebo vo Svätom Duchu krstí len jediný a sám Ježiš Kristus. Ale kto a ako pripája, zjednocuje, krstí veriacich *k jednému telu*, je už iná otázka a v tomto článku sa jej nevenujeme.

„Doktrína“, podľa ktorej krst vo Svätom Duchu je *pokrstenie k jednému telu*, sa vyskytuje v mnohých komentároch a vyučovaniach. Uvádza sa v nich ako protiváha a negácia inej „doktríny“, podľa ktorej krst vo Svätom Duchu je *hovorenie inými jazykmi* (prvá časť tohto článku). [Tak je to napr. aj v publikácii James M. Boice *Základy kresťanské víry*, Návrat domů 1999, str. 324.] K vysloveniu a prijatiu ani jednej z týchto „doktrín“ Písmo nevedie a neopravňuje.

Tým, čo sme vyššie rozviedli, sme chceli poukázať na to, že krst do tela Kristovho nie je totožný s krstom vo Svätom Duchu. Krst do Kristovho tela je príčinne podmienený pokrstením vo Svätom Duchu. Zároveň však existuje pevné prepojenie medzi krstom vo Svätom Duchu a krstom v Kristovo telo, ktoré je vyjadrené veršom 1. Korintským 12:13, pretože tí, ktorí majú Ducha Svätého, sú si navzájom údmi jedného tela (Kristovho tela).

Krst vo Svätom Duchu v spojení s krstom v ohni

Ďalším učením či „doktrínou“ o krste vo Svätom Duchu je učenie, podľa ktorého

sa tento krst spája s krstom v ohni. Nevyskytuje sa tak často ako predchádzajúce „doktríny“, ale vyskytuje sa, a preto sa v tomto článku venujeme aj tomuto učeniu.

O krste vo Svätom Duchu ako o krste ohňom sa hovorí na základe verša: „*Ja vás krstím vodou na pokánie; ale ten ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja, ktorého obuv nosiť nie som hoden – ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom*“ (Matúš 3:11). Doslovne odcitujeme z kázne jedného „ohnivého“ kazateľa (prevzaté z internetu):

„Tieto dva výroky [... *ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom*] poukazujú na jednu a tú istú vec. Jánov jazyk naznačuje, že všetci, ktorí majú byť pokrstení Svätým Duchom, majú byť pokrstení ako Svätým Duchom, tak aj ohňom. Popisujú jediné požehnanie spojením doslovného výrazu s výrazom obrazným. Darom Svätého Ducha je krst a tento krst je krst ohňom. Tento krst [rozumej *krst ohňom* – pozn. autora článku] je znamením nášho prijatia do Božieho kráľovstva.“

Takéto prehlásenia o spojení krstu vo Svätom Duchu a krstu v ohni do jedného celku sú nepochopiteľné z toho jednoduchého dôvodu, že oba krsty Ján Krstiteľ vo verši Matúš 3:12 od seba oddeľuje: „*ktorý má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí svoje humno a zhromaždí svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.*“ (Roháček), rovnako aj „*V jeho ruke je vejačka, vyčistí si humno a svoju pšenicu zhromaždí do obilnice, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni.*“ (evanjelický preklad). V týchto dvoch veršoch (11 a 12) sa vylučuje jednota krstu vo Svätom Duchu

a krstu v ohni. Tí, ktorí budú pokrstení vo Svätom Duchu, sú pšenica a budú zhromaždení do sypárne (do Božieho kráľovstva, do večného života) a ostatní sú plevy a budú pálení neuhasiteľným ohňom (pôjdu do večného ohňa pripraveného diablu a jeho anjelom; pôjdu do večného trápenia) – vysvetľuje to Písmo napríklad v 25. kapitole evanjelia podľa Matúša. Podobne to takto objasňuje aj podobenstvo o pšenici a kúkoli v Matúš 13. Pšenica nepôjde do ohňa a plevy (a kúkol') nepôjdu do sypárne (do stodoly).

Ďalej si musíme uvedomiť, že pri krste vo Svätom Duchu je ten, kto uveril, zapečatený Svätým Duchom až do dňa vykúpenia (Efezským 1:13-14 a 4:30). Zapečatenie Svätým Duchom je ohraničená, dočasná udalosť, má začiatok a koniec, zatiaľ čo *krst v ohni* je *pretrvávajúca, nekončiaca udalosť*. Výraz *plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom* hovorí o tom, že jednak tento *ohň nikdy nezhasne* a jednak, že *plevy budú týmto ohňom neustále pálené* (pozri tiež Marek 9:44-48). Tiež kvôli tomuto oba krsty nie sú to isté, nie je to jeden a ten istý krst.

Nielenže Písmo nás túto „doktrínu“ ani neopravňuje vysloviť a prijať, ale priamo ju vylučuje a odmieta, nech by argumentácia v jej prospech bola akákoľvek. Napríklad, že zostúpenie Svätého Ducha na zhromaždených učeníkov na Letnice bolo v *podobe rozdelených jazykov akoby z ohňa, ktoré sa usadili na každého z nich*, a preto krst vo Svätom Duchu a krst v ohni sú vraj jeden a ten istý krst. Nie, nie sú!

Drahoslav Vajda

Efezskému zboru

Listy siedmim zborom

Anjelovi efezského zboru napíš:

Toto hovorí ten, ktorý drží tých sedem hviezd vo svojej pravici, ktorý sa prechádza prostred tých siedmich zlatých svietnikov

Zjavenie 2:1

Sme na konci prvého storočia nášho letopočtu. Niektorí biblisti sa domnievajú, že sme dokonca presne v roku 95, v ktorom Ján dostal prorocké videnia, ktoré mal zapísať a poslať siedmim zborom v Ázii.

Je to éra vlády rímskeho cisára Domitiána (alebo Domitiána), ktorý vládol v rokoch 81 až 96 po Kr. Bol to krutý prenasledovateľ cirkvi a pravdepodobne preto sa Ján, Boží služobník, nachádzal na ostrove Patmos. Vyzerá to tak, že sa Ján ocitol na ostrove ako vyhnanec, čo naznačuje deviaty verš a na túto skutočnosť poukazujú i ďalšie pramene následnej éry. Okrem toho, že dostal proroctvá o príchode Pána Ježiša, Božom hneve, Božom súde a záverečných udalostiach skonania tohto sveta, dostal ešte aj odkazy adresované konkrétnym siedmim spoločenstvám. Pán Ježiš mu prikazuje: „Čo vidíš, píš do knihy!“ (verš 1:11). Ján všetko spísal a poslal konkrétnym zborom v Ázii.

Každý z nich dostáva odkaz, ktorý sa začína rovnakou formulou. Prvý odkaz je do zboru v Efeze. V 2. kapitole v 1. verši čítame: „*Anjelovi efezského zboru napíš: ...*“. Podobne všetky listy aj rovnako končia. Uzatvára ich výzva, istý sľub, ktorý je daný tým, ktorí vytrvávajú vo viere, zachovávajú slovo, poddajú sa a poslúchnu, pričom ako súčasť tejto záverečnej výzvy sa zakaždým objavuje

formulácia: „Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom!“

Hneď pri prvom liste – liste do Efezu, sa natíska otázka: Ako chápať slová *Anjelovi efezského zboru napíš?* Neobídeme túto otázku a rovno sa na ňu pozrieme, pričom uplatníme dávnu protestantskú zásadu, že Písmo sa má vykladať Písmom.

Ján za sebou počul hlas. Otočil sa, aby videl, kto s ním hovorí: „*A keď som sa obrátil, videl som sedem zlatých svietnikov a v prostriedku medzi siedmimi svietnikmi som videl podobného Synovi človeka... A vo svojej pravej ruke mal sedem hviezd...*“ (1:12-13 a 16). Vysvetlenie toho, čo predstavujú svietniky a hviezdy, je vo verši 20: „... *Sedem hviezd sú anjeli siedmich zborov, a sedem svietnikov, ktoré si videl, je sedem zborov.*“

7 svietnikov symbolizuje zbory, pretože Boh cez ne koná a dáva svoje svetlo tomuto svetu. Cirkvi, zbory sú na to, aby sa cez ne Božie slovo a svetlo evanjelia šíriло a dostalo k ľuďom.

V tomto texte nachádzame veľmi zvláštne použitie slova „anjel“ – dá sa povedať, že dokonca jedinečné v Novej

zmluve a to v tom, že označuje – môžeme povedať – popredného služobníka v tom ktorom konkrétnom zbere (přitom ale ešte pre zaujímavosť uvedieme, že napr. v Markovi 1:2 môžeme vidieť, ako je slovo anjel vztiahnuté na človeka Jána Krstiteľa a nie na duchovnú bytosť z nebeského sveta). Bez tohto porozumenia je ťažko inak vysvetliť celú konštrukciu odkazu. Prečo anjelovi napíš? On, anjel má teda byť príjemca. K tomuto záveru vedie a oprávňuje 1. verš 1. kapitoly v ktorej je napísané, že zjavenie je dané na to, aby sluhom Ježiša Krista bolo ukázané, čo sa má skoro stať. Popredný služobník či pastier konkrétneho zboru, to je ten, ktorý sa s odkazom oboznamuje ako prvý, aby ho potom sprostredkoval zvyšku zhromaždenia. Nasvedčujú tomu aj rôzne momenty v rámci jednotlivých odkazov, kedy napríklad čítame: „*Tak máš aj ty takých...*“ (2:15) a tak podobne aj v iných veršoch.

Keď sa zamyslíme na tým, ako boli zbory cirkvi prvého storočia spravované, tak môžeme rozoznať, že zbor mal viacerých starších, čo bolo forma skupinového vedenia. No zároveň je tu zjavné i niekto, kto v rámci staršovstva nesie, povieme, jedinečné bremeno zodpovednosti za to, čo sa deje so zhromaždením. Staršovstvo predstavuje kolektívne, spoločné vedenie. Úrad je rovnaký pre každého staršieho, a predsa miera obdarovania a nesenia duchovného bremena môže byť rozličná a v tomto zmysle býval niekto zo starších tak povediac prvý.

Keď rozmýšľame nad týmito formuláciami a prepojíme ich so základným významom slova *anjel* – čo je jednoducho posol alebo reprezentant, tak výraz

anjel zboru najlepšie vystihneme tak, že za ním budeme vidieť človeka, ktorý je reprezentant alebo predstaviteľ zboru, alebo toho, kto je v danom zbere najvyššou autoritou. Ak si položíme otázku, komu presne sa má doručiť list, ktorý je adresovaný zboru v Efeze, tak takéto vysvetlenie bude dávať zmysel.

Príjemca bude práve ten popredný pastier zboru, ktorý má ako prvý kontakt s okolitými skutočnosťami. Zvyčajne reprezentuje zbor a je tou prirodzenou voľbou, ku komu má takýto odkaz prísť. A cez neho, samozrejme, prichádza k celému zboru. Pán Ježiš má teda kontakt ako so služobníkmi, tak aj so zborom ako celkom. Sú veci, v ktorých Pán Ježiš zbory pochváli, a sú veci, v ktorých zbory pokarhá a napomenie – a spolu s tými siedmimi zbormi tej éry rovnako napomenie i všetky ostatné zbory každej éry.

Vo videní Jána v úvodnej scéne je obzvlášť dôležité to, že sa Pán Ježiš nachádza uprostred svietnikov (1:13). V Rímskej ríši sa deje rôzne prenasledovanie, je mnohé súženie, sú mnohé ťažkosti, a to platí aj pre zbor v Efeze. A predsa Pán Ježiš v tomto odkaze nie je ako niekto vzdialený a ďaleký. Vo videní sa hovorí, že všetko bude vypovedané z pozície toho, ktorý je cirkvi tak blízko, ako len môže byť. Ktorý je najbližšie svojmu ľudu, svojej cirkvi, nám, ktorých zachránil, nám, ktorých si podľa piateho verša *zamiloval*, a ktorých *umyl od našich hriechov* svojou krvou a *učinil nás kráľmi a kňazmi*. Poradie krásne zodpovedá plánu spasenia. Najprv *zamiloval* večnou láskou. Kristova láska je prvá, všetko ňou začína. Preto my milujeme jeho, lebo on prvý miloval

nás. Preto veríme na stálosť lásky, lebo, ako vraví list Židom, *Pán Ježiš je ten istý včera, dnes aj na veky*. Miluje všetkých zachránených až na veky.

Potom ako ďalšie v poradí platí, že nás umyl od našich hriechov. Z večnosti Pán Ježiš prišiel na túto zem, vzal na seba ľudské telo, obetoval sa na golgotskom kríži, preliat svojou krvou, bol v hrobe, vstal z mŕtvych.

Tretím v postupnosti je naše nové postavenie – učinil nás kráľmi a kňazmi Bohu. Vzťahuje sa to na veriacich v efezskom zbore, na veriacich v ostatných zborech a vzťahuje sa to aj na nás. Pán Ježiš je nám blízko a všetko stojí na jeho diele, na postupnosti *zamiloval, umyl, učinil*. Do tejto reality prichádza 7 odkazov. Povzbudenie, pokarhanie, usmernenie – takto Kristus ďalej koná v životoch tých, ktorí mu patria. Čítame a učíme sa, že Kristus ďalej pôsobí pri svojom ľude. Až dovedy, kým nebudeme vzkriesení, až kým neprídeme do večnosti. Byť kresťan je dobré dielo, ktoré sa začalo v deň uverenia a ktoré pokračuje pri nás, ak veríme a sme stále poddajní Božiemu slovu, až kým sa celé zavŕši a naplní. List Efezským začína najprv veľkou pochvalou.

V 1. kapitole je Pán Ježiš opísaný ako ten, ktorého oči sú ako plameň ohňa (1:14). Rozumiem tomu opisu tak, že oheň prečistí materiál, s ktorým príde do kontaktu, že Pán Ježiš vie prejsť celou realitou, na ktorú pozerá a s ktorou má kontakt. Vidí do hĺbky, vidí do plnosti diania. Vidí do celého ľudského srdca. Vidí stav každého kresťana, samozrejme, pri Božom dieťati sa tak deje na dobré, aby ho zachoval a naprával. Pri človeku

bez viery Pán Ježiš rovnako vidí tento tragický stav, kedy taká duša smeruje k súdu, no zatiaľ je tu ešte volanie k pokániu. Preto môže povedať „poznám tvoje skutky“. Ten, ktorý má oči ako plameň ohňa, efezskému zboru vraví: „Viem, registrujem, poznám všetko tvoje úsilie.“ Pán Ježiš vyzdvihuje, cení si prácu, úsilie cirkvi pre jeho dielo. *Práca* je slovo, ktoré najtypickejšie opisuje cieľnú, pravidelnú, systematickú aktivitu kresťanov pre Božie ciele. Služba kresťana má charakter práce v tom zmysle, že tu máme niečo pravidelné, húževnaté a niečo, čo sa deje cez mnohé sebazaprenie.

Biblická práca ide vždy ruka v ruke s trpezlivosťou. Nemáme tu teda niečo, čo sa udeje z večera do rána. Platí, že v trpezlivosti, v húževnatej mravčej práci bude postupovať dielo Božieho kráľovstva.

Efezský zbor dostáva pochvalu za odhodlanie neprísť na kompromisy čo do spôsobu života a čo do učenia. „A že nemôžeš zniesť zlych,“ čítame v 2. verši. *Zlý sú tí, ktorí hovoria o sebe, že sú apoštolmi, a nie sú. A našiel a spoznal si ich, že sú luhári.*

Po záhade s anjelom zboru druhá otázka, ktorú treba objasniť, je: *Kto sú apoštolí?* Výraz apoštol sa v Písmach používa v užšom i širšom zmysle. V užšom zmysle opisuje tých učeníkov, ktorí videli vzkrieseného Krista a boli od neho priamo (Lukáš 6:13) či špeciálnym zjavením (Sk 1:26) poverení. Títo ľudia boli zároveň príjemcami nového zjavenia a spolu s prorokmi (Ef 2:20 a 3:5) odovzdali cirkvi na začiatku (v 1. storočí) nemenné učenie, ktoré je trvalo uchované v Písmach.

Ak teda budeme uvažovať pri výklade Kristovej pochvaly s týmto užším významom, dá sa predstaviť, ako na konci 1. storočia pomerne ľahko môže žiť myšlienka, že apoštoli ešte žijú a cestujú a chodia zo zboru do zboru. Do toho všetkého by ešte vstupovala zvláštna skupina ľudí, ako je Barnabáš, Sílas a iní, ktorí sú viackrát v NZ opisovaní ako súčasť apoštolskej skupiny (napr. Sk 15:40). Mohol vzniknúť dojem, že títo pôsobia v podobnej či rovnakej autorite ako apoštoli Ježiša Krista. Ak takto uvažujeme, potom je tu potreba rozoznania apoštolov nesmierne dôležitá. Kto je apoštolom naozaj a kto nie?

Ak budeme uvažovať o slove apoštol v jeho širšom význame, dostaneme sa k ľuďom, ako je napríklad Epafras spomenutý vo Filipanom 2:25 – 30. Zbor vo Filipách Epafra poveril, aby odniesol Pavlovi do Ríma finančný dar na podporu jeho služby, kým bol Pavol v súzení, vo väzení. Pavol ho vo verši 2:25 označuje ako ich posla, pričom grécke slovo je to isté, aké máme v Zj 2:2. Širší význam slova *apoštol* v Novej zmluve je *poverenec*, *z mocnenc* zborom určený pre nejaké poslanie či úlohu. Či v užšom zmysle, či v širšom zmysle, z textu je jasné, že efezský zbor obstál pri posudzovaní postáv, ktoré k nim prichádzali, a vedel odlíšiť autentických služobníkov od tých, ktorí niečo iba predstierali.

Keď sa presunieme do 6. verša, čítame, že to, čo musel efezský zbor rozlíšiť, a rozlíšil to správne, bolo jednak učenie a jednak spôsob života, ktorý viedol ten ktorý služobník; tá ktorá cirkev, zbor či ľudia, s ktorými prichádzali do styku.

6. verš je pochvala: „*Ale to máš, že nenávidíš skutkov mikulášencov, ktorých to skutkov i ja nenávidím.*“

V tomto verši máme ďalšiu záhadu: „Čo sú skutky mikulášencov?“ List do Pergamu nám poskytuje istú pomoc v tom, že ukazuje, čím sa skutky mikulášencov vyznačovali. V 14. a 15. verši druhej kapitoly čítame: „*Ale mám niečo málo proti tebe: že tam máš tých, ktorí držia učenie Balámovo, ktorý učil Baláka, ako položiť úraz pred synov Izraelových, aby jedli obetované modlám a smilnili. Tak máš aj ty takých, ktorí držia učenie mikulášencov, čoho nenávidím.*“

Pozrime sa, ako nám tieto verše pomôžu v našich úvahách. V 15. verši sa píše: „tak máš aj ty“, čiže toto nebola len záležitosť zboru v Pergame. V 6. verši sa hovorí o skutkoch mikulášencov, v 15. verši sa hovorí o ich učení. Môžeme predpokladať, že v oboch zboroch išlo o totožné nebezpečenstvo. S učením zjavne prišli aj konkrétne skutky, ku ktorým učenie viedlo, a to v podobe ovocia.

Nie je pre nás novým objavom, že aj v novozákonnej dobe existuje obdoba toho, čo sa stalo za éry Baláma. Aj v tejto dobe sú takí, ktorí chcú Boží ľud povliecť do modlárstva a do smilstva. Efezský

zbor bol ocenený preto, že odolal tomu-
to tlaku, tomu strašnému kompromisu,
ktorý ničí ovocie, ktoré má prinášať
kresťanský život.

Pochvala je jedna stránka odkazu.
Zniesol si, máš trpezlivosť, pracoval si
pre moje meno a neustal si. Pamätajme,
že v roku 95 zbor v Efeze má za sebou
už nejaké desaťročia svojej existen-
cie. Pracujú, sú trpezliví, majú skutky
poslušnosti. Sú v ťažkej práci – mera-
jú, skúšajú učenia, púšťajú len dobré,
zatvárajú dvere pred zlým. Odmietli,
odvrhli aj prevrátený spôsob života,
ktorý mikulášenci chceli priniesť do ich
spoločenstva. A potom v 4. verši zaznie-
va pokarhanie: „*Ale mám proti tebe to,
že si opustil svoju prvú lásku.*“

Počul som jednu kázeň na túto
tému a v nej kazateľ položil otázku:
„Na čom môže stroskotáť manželstvo,
ktoré krásne začalo, v ktorom bola
neskutočná zaľúbenosť a prijatie jed-
ného druhým? Ako je možné, že po
niekoľkých rokoch sa toto manželstvo
rozvedie?“ Jeho odpoveď bola odvode-
ná z tohto verša, keď zdôraznil princíp,
že najlepšie veci v živote môžu skončiť,
stroskotajú a zničia sa, keď sa opustí
ich prvotná podstata.

Na čom stojí manželstvo? Vďaka
čomu manželstvo vznikne a pokračuje?
Môžeme odpovedať jedným slovom. Je
to vzťah! A hneď to rozšírime o druhé
slovo, ktoré máme v 4. verši, a to je
láska. Vzťah lásky! Iná alternatíva nie
je. Musím ho/ju tak milovať, že všetko
ostatné bude prúdiť z lásky.

Manželstvo bez lásky stroskotá.
Kresťanstvo bez lásky stroskotá. To
učí 4. verš. Toto hrozí a v tomto nebez-
pečenstve sa nachádza každý zbor na

svete. Aj my? Aj my! Aj ja osobne? Aj ja
osobne!

Myslieť a rozmyšľať ako zbor máme
v línii s tým, že musíme dodržiavať zdra-
vé biblické učenie. Tak to má byť. Taký je
efezský zbor, pretože to je Kristova nor-
ma, to je Kristova pochvala. Ale na čom
môžeme stroskotáť? Presne na tom, čo
ohrozilo efeský zbor: „*Ale mám proti
tebe to, že si opustil svoju prvú lásku.*“

Bojujme, zápasme, aby sme toto va-
rovanie mali stále pred očami. Ukončíme
5. veršom: „*Pamätaj teda odkiaľ si vypa-
dol, a čiň pokánia a čiň prvé skutky; ale
ak nie, prídem rýchle na teba a pohnem
tvoj svietnik s jeho miesta, keď neučiníš
pokánia.*“ Keď zlyháme, Pán nám vždy
ukazuje cestu von. On z každej situácie
dáva východisko. Ja ako jednotlivec, my
ako zbor, ako cirkev, vždy môžeme ísť
na kolená, vždy môžeme volať k Pánovi,
vždy môžeme činiť pokánia.

Pamätajme, že je stále blízko ten,
ktorý si nás zamiloval, umyl, učinil nás
kráľmi a kňazmi Bohu a nepretržite pô-
sobí v našom živote – je to Ježiš Kristus
z Nazareta. Má na nás právo, lebo niet
nikoho vo vesmíre, kto môže povedať,
že si ma zamiloval a stále ma miluje, že
za mňa zomrel, že ma umyl od mojich
hriechov a nepravostí a že mi dal nové
postavenie.

Preto sa chcem rozpamätať a chcem
znovu hľadať prvú lásku. Chcem byť
verný, chcem byť trpezlivý a usilovný
v práci pre Krista. Neznieť to, čo je zlé,
čo sa Kristovi nepáči, a držať sa len toho,
čo je dobré a jemu milé. Nech nám v tom
Pán pomôže. Sme v jeho ruke. Hľadajme
len jeho pomoc. Jemu sa modlime.

Ján Šichula

Víno je vzácnejšie ako voda

Verím tomu, čo je napísané v Biblii, lebo je to Božie slovo. A Božie slovo je pravda. Keď čítam Bibliu, Svätý Duch mi zapísané slová oživuje a do môjho života prichádza radosť, povzbudenie, múdrosť, ale aj napomenutie, pokarhanie... To všetko potrebujem k tomu, aby som mohol úspešne žiť pre Pána a bol som mu užitočný.

V evanjeliu podľa Jána 2:1-9 je zapísaný dobre známy príbeh zo svadby v Galilejskej Káne o tom, ako Pán Ježiš premenil vodu na víno. Postupne si prejdeme všetkých deväť veršov.

Prvý verš

„A na tretí deň bola svadba v Galilejskej Káne, a bola tam matka Ježišova.“

Chystá sa svadba. So svadbou sa spája veľa príprav, vzrušenia, napätia. Slovo *svadba* môže vyvolať dve predstavy. Pri prvej predstave ide o pozemské chápanie a prežívanie tejto udalosti. Pri druhej ide o biblickú udalosť.

V prvom prípade je svadba spojenie jedného muža a jednej ženy v jedno tak, ako to objasňuje Písmo v 1. Mojžišovej 2:24. Dnes padá zábrana, že k svadobnému obradu môžu pristúpiť len títo dvaja, a to jeden muž a jedna žena. V tejto „vyspelej“ a „modernej“ dobe k svadbe a k uzavretiu zväzku úzkeho spoluzitia dochádza medzi mužom a mužom, alebo medzi ženou a ženou. Ak v súčasnosti už nie je prekážkou, aby k svadobnému obradu pristúpili výlučne jeden muž a jedna žena, tak je oprávnená obava, že sa v budúcnosti tieto veci môžu posunúť ešte ďalej a k svadobnému obradu a k legalizovaniu spoluzitia bude možné dôjsť aj medzi väčším počtom osôb. Zvrhlosti

Sodomy a Gomory sú, žiaľ, súčasťou dnešnej doby.

V druhom prípade ide o svadbu, ktorá sa chystá v nebi. Tam sa pripravuje svadba, na ktorej ženích, Pán Ježiš Kristus, si bude brať nevestu, ktorou je Cirkev. O tejto nebeskej svadbe čítame v Zjavení Jána v 19. kapitole. Môžeme v nej vidieť pôvodný účel stvorenia človeka, a tým je jeho úzky vzťah so svojim Bohom Stvoriteľom.

Druhý verš

„A pozvaný bol na svadbu i Ježiš i jeho učeníci.“

Len málokedy sa koná svadba bez pozvaných svadobných hostí. Aj na túto svadbu v Galilejskej Káne sú pozvaní hostia a medzi nimi je Ježiš, jeho učeníci a, ako čítame v ďalších veršoch, je tam aj jeho matka. Až do dnešných dní je samozrejmosťou, že svadobní hostia na svadbu prichádzajú upravení, oblečení v pekných a čistých šatách.

Kto bude na nebeskej svadbe? Bude tam ženích a jeho manželka – Cirkev, ktorej sa dalo, aby sa obliekla do čistého nádherného kmentu, lebo tým kmentom sú skutky spravodlivých svätých. Blahoslavení, ktorí sú povolani k večeri svadby Baránkovej (Zjavenie 19:8-9).

Vstup na svadbu v Galilejskej Káne začal umytím nôh, bol to bežný obrad v tej dobe. Čítame, že aj na tejto svadbe v dome ženícha stáli podľa židovského očisťovania kamenné nádoby. Príchod na nebeskú svadbu začal umytím srdca krvou Pána Ježiša vierou v evanjelium. Je to práve krv Ježiša Krista, ktorá očisťuje od každého hriechu a poškrvnenia (Židom 10:22).

Tretí verš

„A keď nedostačovalo víno, povedala matka Ježišova jemu: Nemajú vína.“

Svadba prebiehala, ale sa minulo víno, ktoré je na svadbe dosť dôležité. Mária prichádza za svojím synom, lebo vie, kto je on. Mária hľadá pomoc v Bohu. Minie sa niečo u Boha? Nie neminie, veď on je zdroj všetkého a u neho je všetko bohatstvo. U neho sa nikdy neminie láska, radosť, pokoj – len si od neho pýtaj a čerpať z jeho bohatstva.

Štvrtý a piaty verš

„A Ježiš jej povedal: Čo mám s tebou, žena? Ešte neprišla moja hodina.“

„Potom povedala jeho matka posluhovačom: Keby vám povedal čokoľvek, urobte!“

Mária je tu vzorom pre všetkých, keď hovorí: *Keby vám povedal čokoľvek, urobte!*

Čo hovorí Pán Ježiš aj dnes a všetkým? Hovorí: *„Číňte pokánie a verzte evanjelium!“* (Marek 1:15).

Šiesty a siedmy verš

„A stálo tam, podľa židovského očisťovania, šesť kamenných nádob na vodu, do ktorých sa zmestilo po dvoch mierach alebo po troch.“

„A Ježiš im povedal: Naplňte nádoby vodou! A naplnili ich až po vrch.“

Bolo tam šesť nádob, s celkovým objemom približne 600 litrov. Je to veľa, či málo? Aby vinár dorobil v sezóne toľko litrov vína, má veru čo robiť. Pán Ježiš je Boh. On povedal a stalo sa tak ako pri stvorení sveta.

Aj my sme nádoby. Sme chrámom Svätého Ducha a sme ním zapečatení. Môžeme to prirovnať k fľaši uzavretej uzáverom. Aj keď v našom živote zrazu nastane búrka a pohadzuje nás sem a tam, vzácny obsah, ktorým je Ježiš Kristus v nás (2. Korinským 13:5), sa nevyleje.

Ôsmy a deviaty verš

„A potom im povedal: Teraz naberajte a zaneste starejšiemu. A zaniesli.“

„A ako ochutnal starejší vodu, ktorá sa bola obrátila na víno...“

Príbeh vrcholí zázrakom – voda sa premení na víno. Najväčší zázrak, ktorý som doteraz zažil, je ten, že ma Pán Ježiš premenil. Zo všednej vody urobil vzácne víno. Ku mne, hriešnemu Ivanovi, sa sklonil sám Boh. Odpustil mi hriechy, očistil ma a naplnil Svätým Duchom. Už chcem žiť len pre neho a byť užitočný pre jeho zámery.

Pán Ježiš preto zomieral na kríži, aby naplnil plán Nebeského Otca a aby vykúpil z moci hriechu kajúceho hriešnika a aby tento potom mohol žiť nový, večný život. Ten, kto prežil znovuzrodenie, nech sa drží svojho Nebeského Otca s takou dôverou, ako sa drží malé dieťa

svojich rodičov, a Nebeský Otec sa postará o všetko, čo jeho dieťa potrebuje.

*Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie
a jeho spravodlivosť, a to všetko
vám bude pridané.*

Matúš 6:33

Ivan Jaborník

Pod'akovanie

Občianske združenie Solas ďakuje čitateľom, sympatizantom a podporovateľom za priazeň a podporu tejto služby poukázaním 2% zo svojich daní za zdaňovacie obdobie roka 2015. Do ďalších dní Vám prajeme veľa Božieho požehnania, Jeho milosti a pokoja.

S vďakou, v úcte a láske Kristovej
Vedenie združenia

Solas číslo 32, 9. ročník, jeseň 2016

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
IČO: 42064619. Je evidovaný Ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Číslo 32 vyšlo 5. septembra 2016 v náklade: 2 610 ks.

Tlač a distribúcia: Alfa print, s. r. o. Martin, www.alfaprint.sk

*Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú
alebo e-mailovú adresu redakcie.*

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posielat' na účty:

Z územia Slovenska:

VÚB Žilina, číslo účtu: SK08 0200 0000 0024 8691 6455;

Zo zahraničia: Číslo účtu v tvare IBAN: SK08 0200 0000 0024 8691 6455,
SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Z Českej republiky: Poštovní spořitelna, číslo účtu: 247761864/0300

Fotografie: Redakcia *Solas*

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda, <http://drahoslav.solas.sk>

Adresa redakcie: Redakcia *Solas*, P. O. Box 76, 010 07 Žilina 7

tel.: +421 948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk; solas@solas.sk

www.solas.sk; casopis.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solas

*Ak ma milujete,
zachovajte moje prikázania,
a ja požiadam Otca,
a dá vám iného Tešiteľa,
aby bol s vami na veky,
toho Ducha pravdy,
ktorého svet nemôže prijať,
pretože ho nevidí
ani ho nezná. Ale vy ho znáte,
pretože prebýva u vás
a bude vo vás.*

Ján 14:15-17

Jedine Bohu patří sláva

Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj Vaším časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.

www.solas.sk